SJORS

van de Rebellenclub

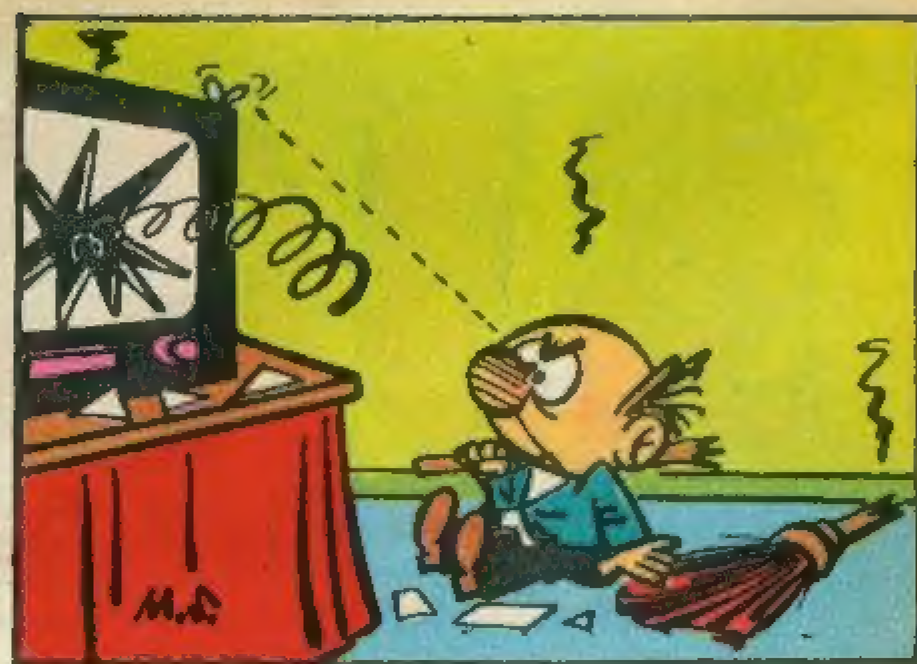
4 NOVEMBER 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 44

VAN ALLES WAT

BIJ DE VOORPLAAT

Deze zomer werden in Amersfoort de wereldkampioenschappen handboogschieten gehouden. Wij maakten daar een serie foto's van deze mooie en zeer oude sport, die we jullie in dit nummer (bladzijde 4-5) aanbieden, tezamen met een praatje over het handboogschieten in het algemeen.

OUDSTE LUCHTBUKS TER WERELD

Dit is de oudste luchtbuks ter wereld. Het wapen, dat onlangs werd tentoongesteld in de Westduitse stad Würzburg, stamt uit 1750 en berust op het principe van samengeperste lucht. Met behulp van een blaasbalg werd lucht samengeperst in de grote, koperen bal vlak bij de trekker. Deze samengeperste lucht werd gebruikt om een loden kogel van negen millimeter kaliber af te vuren. Het geweer was oorspronkelijk bedoeld voor het schieten van vogels. Er bleek echter zo zuiver mee te schieten dat men het ook ging gebruiken in wedstrijden, waarbij het doel op vijfentwintig meter van de schutter was opgesteld. De naam van de maker van deze buks is verloren gegaan. Hij zal er zich in ieder geval wel niet van bewust zijn geweest dat zijn wapen model zou staan voor vele andere wapens, die op hetzelfde systeem berustten.

JASPERINA DE JONG

Jasperina de Jong is haar carrière in 1960 begonnen, nadat ze voordien verscheidene keren tijdens audities was afgewezen, onder andere door Wim Kan (1959). Maar zeven jaar geleden kwam voor Jasperina de grote ommekeer. Eric en Ben Rowold hielden een auditie voor het cabaret Lurelei en de keuze viel op Jasperina, die toen nog op de cabaretschool van Bob Bouber zat. Jasperina, die aanvankelijk balletdanseres had willen worden, is tijdelijk leerlinge van de balletschool van de Nederlandse Opera geweest, maar daar bleek dat ze te laat met ballet was begonnen om te slagen. De keuze voor Lurelei bleek een goede te zijn, want door Jasperina's toedoen kreeg het cabaret al gauw bekendheid en trok volle zalen. Niet lang daarna trouwde ze met leider Eric Herfst. In 1962 kreeg Jasperina een geweldig aanbod. Naast Margriet de Groot mocht ze de hoofdrol spelen en zingen in de Nederlandse versie van de musical „My fair Lady". Ze deed dit een paar maanden en keerde toen terug naar Lurelei, waar ze haar optreden afwisselde met diverse televisieprogramma's. In 1964 kreeg ze op het Grand Gala du Disque een Edison uitgereikt. Intussen heeft ze het cabaret tijdelijk vaarwel gezegd om de hoofdrol te spelen in een nieuwe, voor haar geschreven musical, „De stunt" (muziek Ruud Bos, tekst Guus Vleugel). Jasperina woont met haar man en zoontje Pelle in Amsterdam-Osdorp.

KEGELSPEL

Beplak negen lege closetrollen met gekleurd papier. Knip een gezicht en rondjes uit en plak die ook op de rollen. Op elke kegel komt een verschillende aantal rondjes. Zet één kegel vooraan, daarachter drie kegels en daarachter vijf. Ga op een meter afstand staan en gooi met een licht balletje naar de kegels. Je kunt net zo lang doorgaan tot je ze allemaal hebt omgegooid of je kunt je punten optellen na drie keer gooien. Het aantal behaalde punten correspondeert met het aantal rondjes van de omgegooide kegels.

OOM DOUWE
Sjors, ik vind je een prachtig blad. Alleen vind ik het jammer dat *Oom Douwe* er niet zo vaak in staat.

Henk Hofman, Oude-Pekela

Omdat Oom Douwe een afgerond verhaal per keer is, hoeft hij er niet per sé elke week in, Henk. En dat is maar goed ook, want we kampen zo nu en dan nogal met ruimtegebrek. Overigens is hij niet helemaal van het toneel verdwenen, hoor.

CYNISCH
Ik vind Sjors een leuk blad, maar waarom geeft u altijd zulke *cynische antwoorden* op de vragen?

Yvonne Onclin, Hilversum

Vind je dat nou echt, Yvonne? We proberen altijd zo terzake mogelijk te zijn.

WILL TURA
Ik vind Sjors het mooiste weekblad dat ik in gans mijn leven heb gelezen. Maar één ding vind ik vreselijk: dat er nog geen kleurenfoto van *Will Tura* in is verschenen. Zou u daar iets aan kunnen verhelpen?

Eric Peeters, Heppen, België

Met alle plezier, Eric. Helaas hebben we Will Tura niet in kleur; mag het ook in zwart/wit?

NOGMAALS BRIAN
In Sjors nummer 37 hebt u beweerd dat *Brian Wilson* geen deel meer uitmaakt van de Beach Boys, maar dat is niet waar. Brian treedt alleen niet meer op en wel om twee redenen: hij is doof aan zijn rechteroor en om zijn linkeroor te sparen heeft de dokter hem afgeraden op te treden. Maar hij is het belangrijkste lid van de Beach Boys. U begrijpt dat ik dit even moest zeggen, want als fan van de groep was ik erg teleurgesteld.

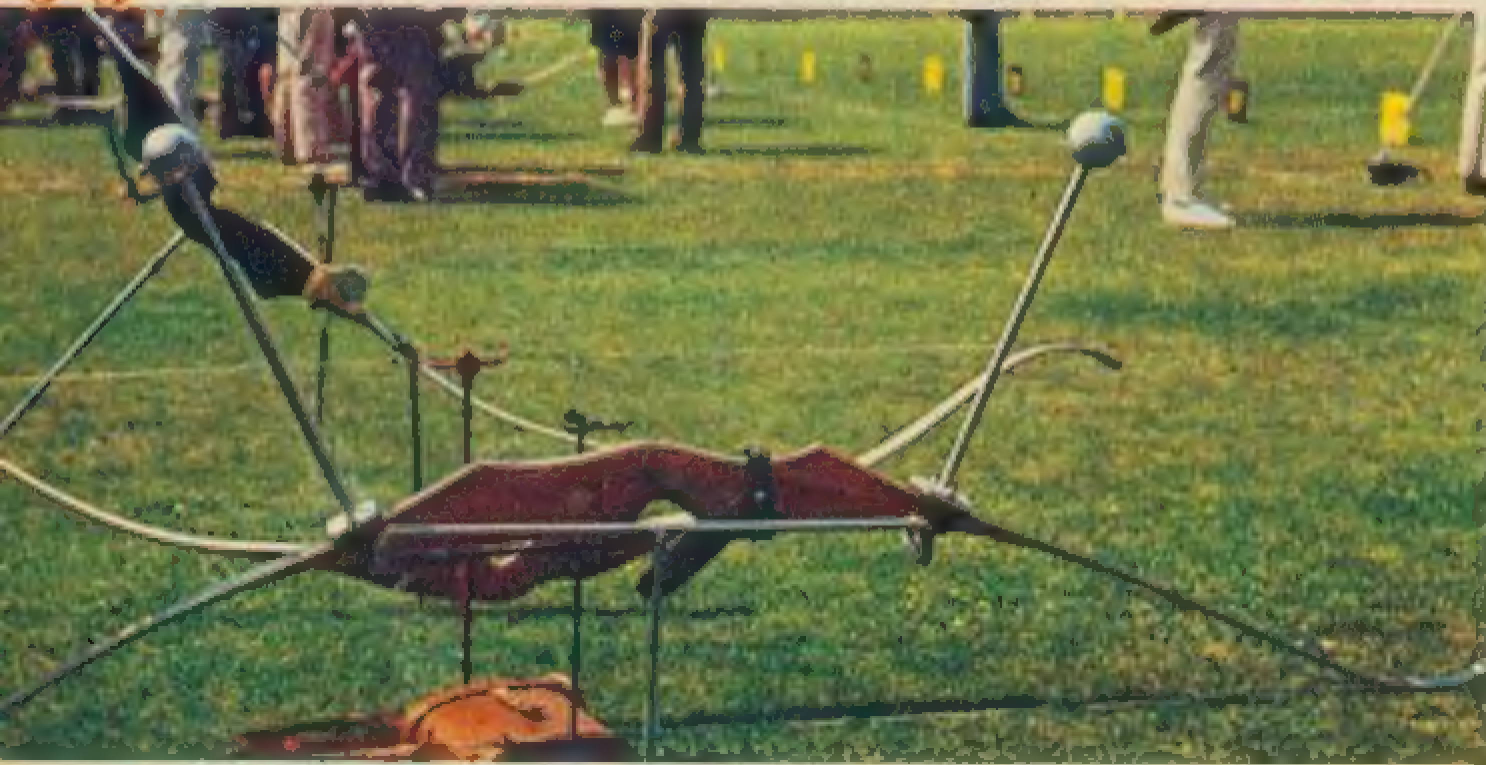
Marga Hartvelt, Amersfoort

BILLIE
Sjors, kun je van het verhaal van *Billie Turf* niet drie of vier bladzijden in de week maken? Ik vind Billie het leukste verhaal in je blad.

Nico v. Leeuwen, Heemstede

Je hebt zeker niet aan die arme tekenaar gedacht, Nico? Het zou dag- en nachtwerk voor hem worden!

Nog een merkwaardige boog met twee stabilisatieknoppen, die bij het schieten moeten verhinderen, dat de boog ietwat naar voren zou kantelen. De geringste beweging is van invloed op het resultaat.

Twee boogschutters in actie. Duidelijk is te zien hoe de voorste man zijn linkerpols en hand beschermt met een speciale handschoen. Hij legt de pijl op de pees en spant met drie vingers de boog. De linkerarm blijft lichtelijk gebogen. Op de boog zit een eenvoudig soort vizier om het richten te vergemakkelijken. De rest moeten sterke armen en een scherp oog doen.

Welhaast alle deelnemers aan het toernooi schoten met korte bogen. Maar de Japanner Junji Miyata prefereert nog altijd zijn lange samoeraiboog zonder kunststoffen met de hand gemaakt van gewoon bamboe en niet voorzien van richtmiddelen. Na het blazoen met een diepe buiging op de knieën gegroet te hebben spant hij de pees tot achter zijn oor en mikt op het doel negentig meter verder. Het blazoen is op deze afstand niet meer dan een stipje aan de horizon. . .

Denk niet, dat het schieten met pijl en boog alleen maar een spelletje is van jongens die te veel Indianenfilms hebben gezien. Over de hele wereld worden pijl en boog nog intensief gebruikt. De Indianen van de Rio Negro met hun drie meter lange bogen staan nog altijd voor de keus schieten en goed schieten of anders verhongeren. De pygmeeën in het hartje van Afrika doen het er nog altijd mee. Maar ook in de landen waar het buskruit sinds eeuwen al geen nieuwtje meer is en waar dagelijks raketten worden afgevuurd op doelen die duizenden kilometers ver liggen, vinden we nog vele volgelingen van Wilhelm Tell en Robin Hood. Het gaat nu niet meer om zijn gelijk te bewijzen met het grootste aantal gedode of gewonde vijanden of zijn maag te vullen met een eigenhandig geschoten fazant of hert, maar simpel en alleen om de sport, ook al zijn er nog jagers genoeg, die de boog preferen boven geweer of pistool.

Voor alle mannen en vrouwen die deze sport beoefenen, en dat zijn er heel wat, betekent het boogschieten veel meer dan alleen maar een spelletje. De Japanners kennen er zelfs een heel bijzondere waarde aan toe, net als aan het judo. Voor hen is het een stuk van hun leven. Dit is moeilijk te begrijpen als je het boogschieten blijft beschouwen als een sport die je na een middag oefenen redelijk onder de knie hebt. Goede boogschutters worden niet geboren, maar maken zichzelf door veel en hard trainen. Voor iemand die voor het eerst een echte wedstrijdboog ter hand neemt, is het onmogelijk bij het eerste schot op een afstand van vijfentwintig meter het blazoen zelfs maar te raken. Pas na maanden geduchte training is men zover, dat de pijl de buitenste cirkels van de schijf raakt. Het lijkt ongelofelijk, maar de volgende feiten maken het een en ander wat waarschijnlijker.

De gemiddelde wedstrijdboog weegt maar liefst achttien kilo. Geen kleinigheid dus om een dergelijk gewicht onbeweeglijk gericht te houden. Zo'n boog trekt tien tot vijftien kilo. Dat wil zeggen, dat voor elk schot dat gelost wordt een zelfde krachtsinspanning nodig is als voor het optillen van een dergelijk gewicht. Een wedstrijd speelt zich af in twee ronden. In elke ronde moeten op vier afstanden, negentig, zeventig, vijftig en dertig meter voor de heren en zeventig, zestig, vijftig en dertig meter voor de dames, zesendertig pijlen afgeschoten worden. Dat betekent dus honderdvierenveertig pijlen per ronde. Tweehonderdachtentachtig keer vijftien kilo trekkracht produceren is geen peuleschil! Bovendien loopt men om de zes pijlen naar het blazoen om met de jury de schoten te beoordelen. Per wedstrijd moet elke deelnemer zo gemiddeld vijf kilometer lopen.

Deze cijfers gelden alleen de wedstrijden die verschoten worden volgens de reglementen van de internationale boogschuttersbond, de F.I.T.A., Fédération International de Tir à l'Arc. In België en het zuiden van Nederland kent men beter de schuttersgilden, die op vijfentwintigmeterbanen schieten, hetzij op blazoenen, hetzij op „gaaien" op de liggende of staande wip. „Gaaien" zijn met veertjes voorziene kluiten, die op een stokje geprikt zijn.

Deze zomer werden in Amersfoort de veertiende wereldkampioenschappen handboogschieten gehouden. We maakten van deze gelegenheid dankbaar gebruik om wat fotomateriaal te verzamelen. Bekijk de plaatjes maar eens goed. Ze laten duidelijk zien, wat er allemaal komt kijken, voordat een schutter, na zich lang en sterk geconcentreerd te hebben op zijn schot, „rosalina" kan verzuchten. Dit betekent dan dat hij het hart van het blazoen, de roos getroffen heeft. Tien punten!

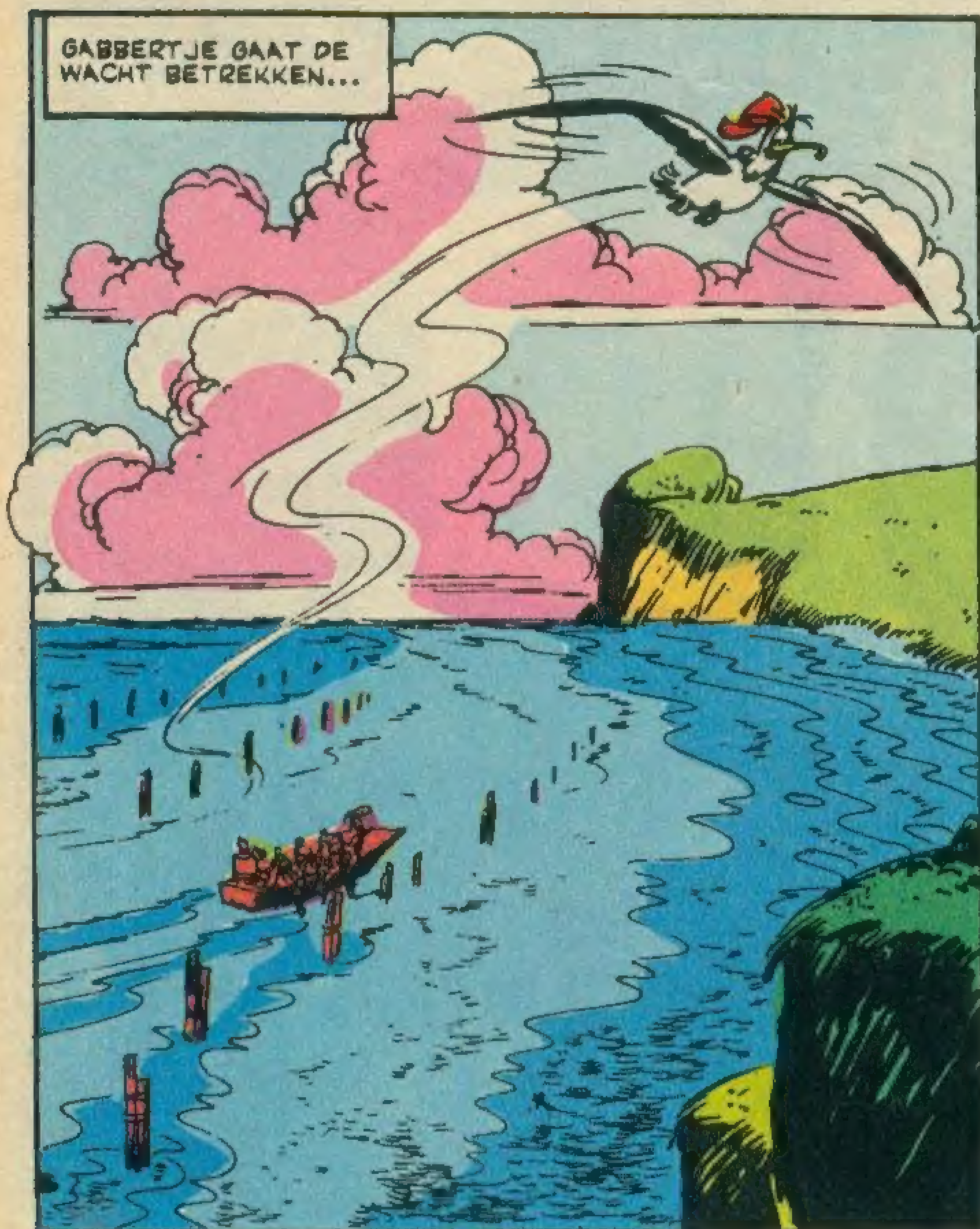
De resultaten worden bekeken. Het blazoen is verdeeld in tien cirkels. Een schot in het binnenste cirkeltje betekent tien punten. Voor een schot in de buitenste cirkel wordt één punt toegekend.

Zo ziet de uitrusting van een handboogschutter er uit. Een boog met een houten greep, die de vreemdste vormen kan hebben; de beide uiteinden zijn van fiberglas of staal. De pijlen, die naar gelang van de trekkracht van de boog twintig gram of meer wegen, zijn gemaakt van aluminium of fiberglas. De metalen punt is voor dit soort wedstrijden enigszins gescherpt. De stabilisatieveertjes zijn gemaakt van plastic of kalkoenveren. Het geheel ziet er vervaarlijk uit; toch gebeuren er weinig ongelukken bij deze sport. Zelfdiscipline is nu eenmaal de ziel van het boogschieten.

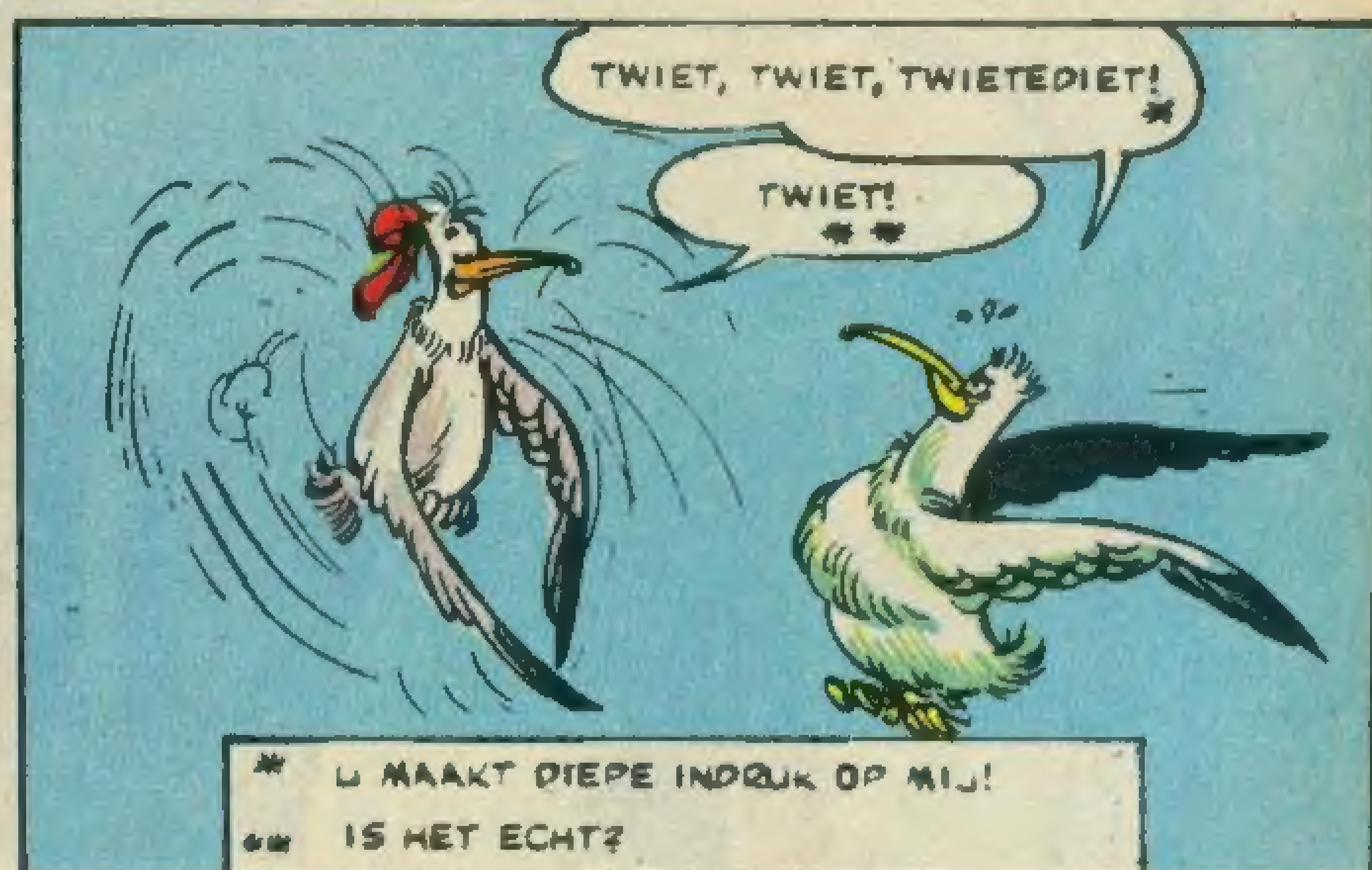

Tribunzio EN

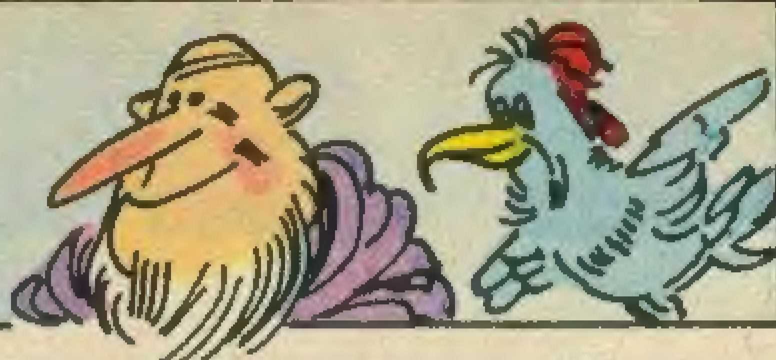

ZIJN MANNEN

De Romeinen zijn aangekomen bij de mosselbanken van koning Bragavonta.

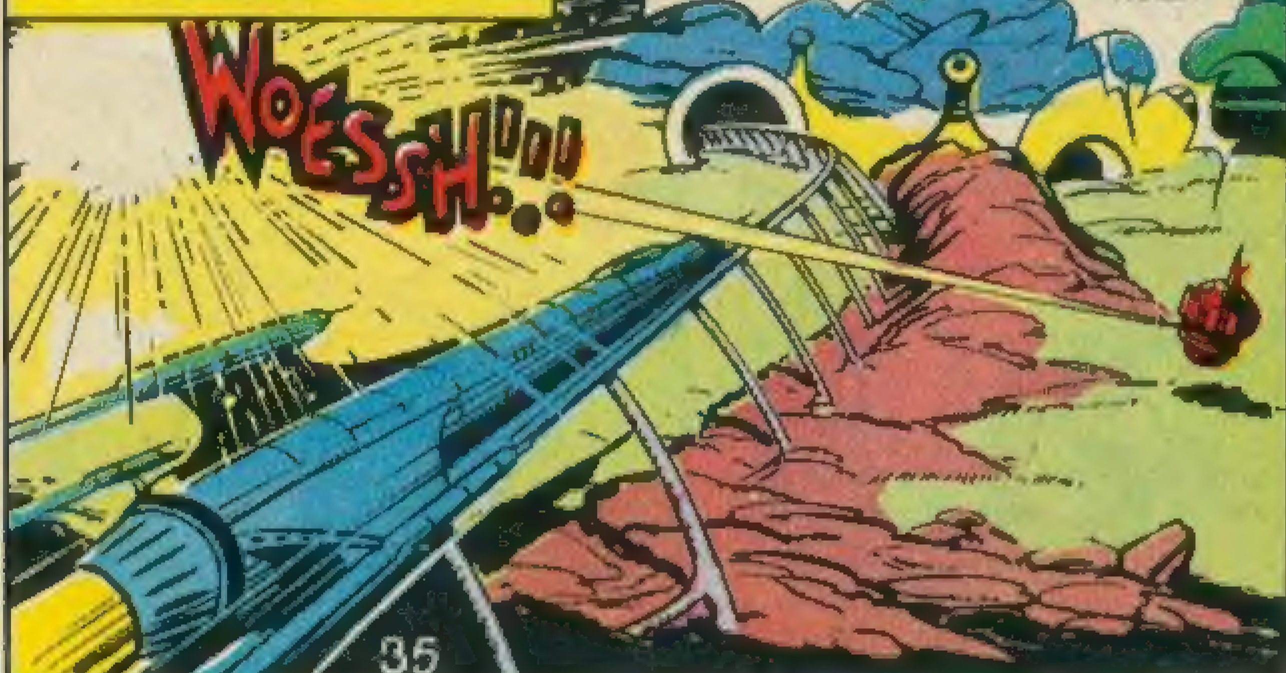

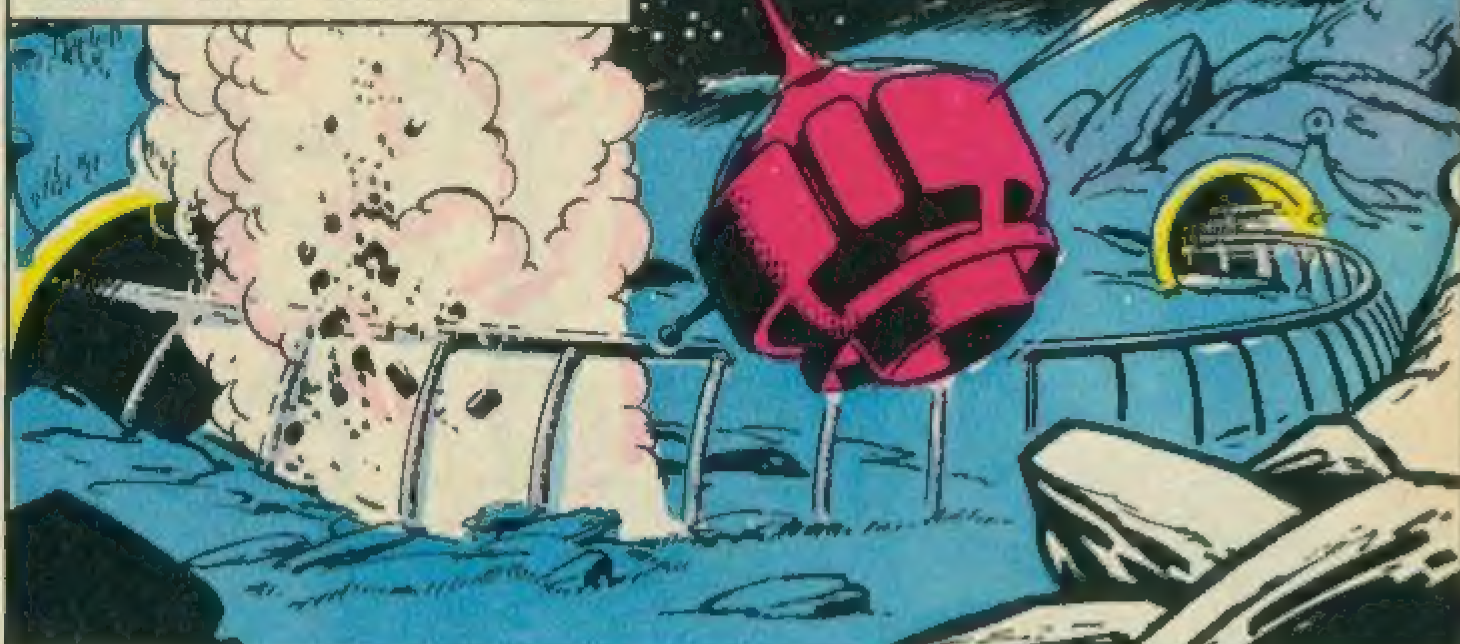

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

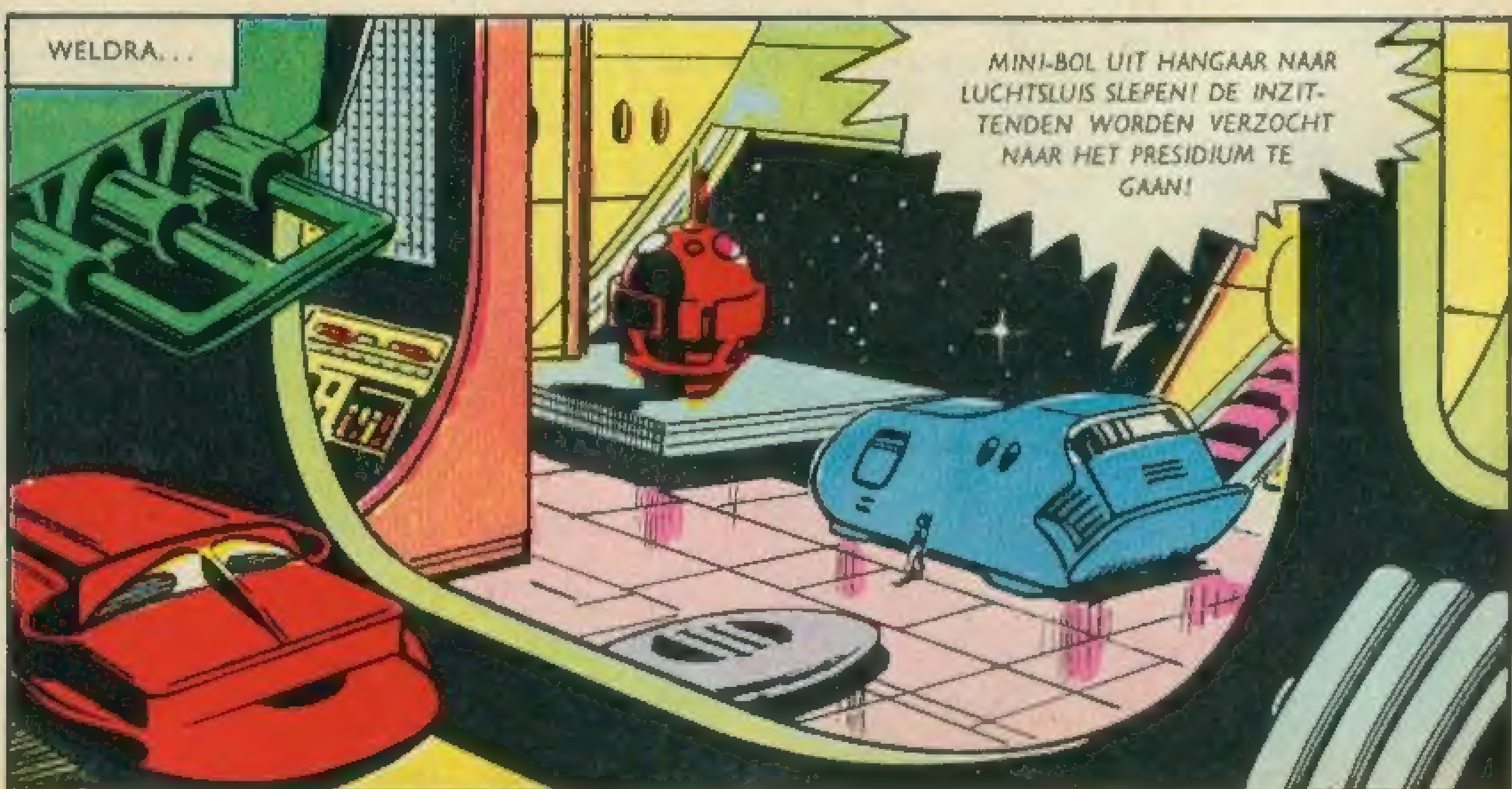

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

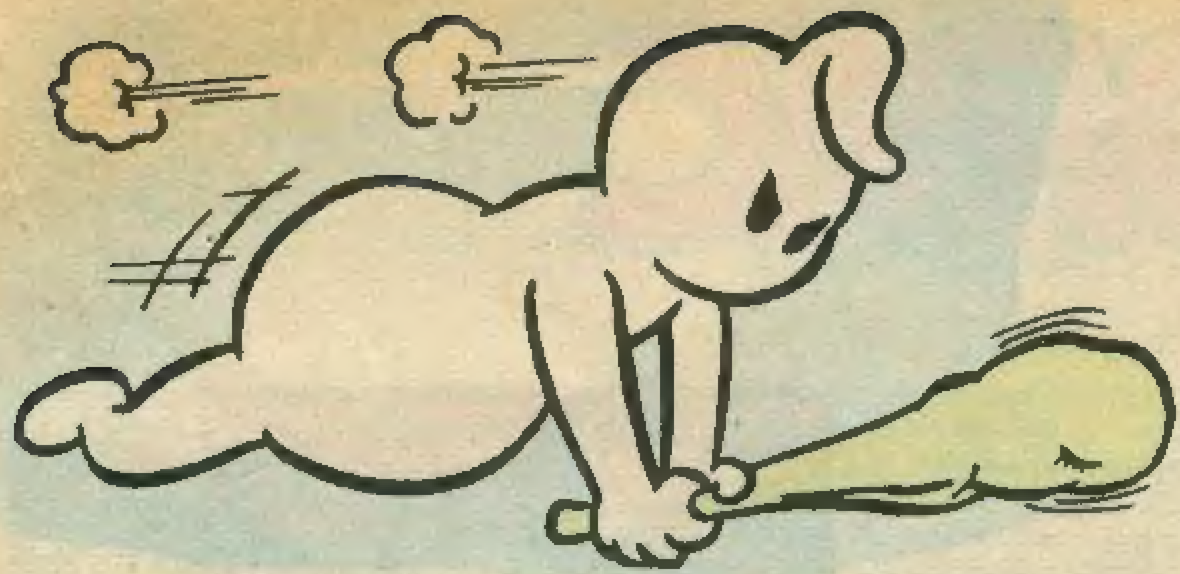

ARTHUR

TERWIJL HECTOR EN DE INSPECTEUR GENIETEN VAN EEN HAZESLAAPJE, SNELT ARTHUR NAAR HET SCHIP, DAT WEERKLINKT VAN DE VERDACHTE ECHO'S.

INTUSSEN WACHT DE ONTVOERDERS EN DE PROFESSOR OP HET EILAND EEN MERKWAARDIGE ONTVANGST...
IK ZOU MAAR OPSCHIETEN ALS IK JULLIE WAS. ER ZWAAIT WAT VOOR JULLIE...
AH!

WAT ZEGT HIJ NOU? WE HEBBEN ONZE OPDRACHT TOCH KEURIG VOLBRACHT!
VOORUIT MAAR WE ZULLEN WEL ZIEN.

U NIET, PROFESSOR. U BLIJFT HIER, BIJ MIJ. BEGREPEN?

EVEN LATER STAPPEN DE SCHURKEN, BEKEND ALS NUMMER 8 EN 15, BINNEN IN EEN GROTE HAL VOL APPARATUUR WAAR ACHTER EEN SCHAKELBORD EEN VREEMD MANNEKE TROONT.
WE HEBBEN DE PROFESSOR... TOT UW ORDERS, BAAS!
AHA, ZIJN JULLIE DAAR EINDELIJK!

EIGENLIJK MOEST IK GEHAKT VAN JULLIE DRAAIEN. WETEN JULLIE WEL HOE LAAT HET IS? WAT HEBBEN JULLIE IN VREDESNAAM ALLEMAAL UITGEVOERD OP ZEE?

MAAR, BAAS, WE HADDEN TE KAMPEN MET EEN HALF DOORGEROESTE KRUKAS. WE KONDEN NIET HALF ZO SNEL GAAN ALS ANDERS.

EN WE WERDEN ACHTERNAGEZETEN.
WE HADDEN NIET GEDACHT, DAT MEN ONS ZO GAUW OP HET SPOOR ZOU KOMEN.

MAAR GELUKKIG HEBBEN WE ZE WETEN UIT TE SCHAKELEN. WE HEBBEN ZE GEBOMBARDEERD OP HET STRAND. HAHA!
DAT IS MAAR GOED OOK, ANDERS HADDEN ZE ONS MISSCHIEN TOT HIER GEVOLGD.
HOUDEN JULLIE JE SNATER TOCH! ANDERS KAN IK ME NIET MEER INHOUDEN.
926-1

EN DE RADDRAAIERS

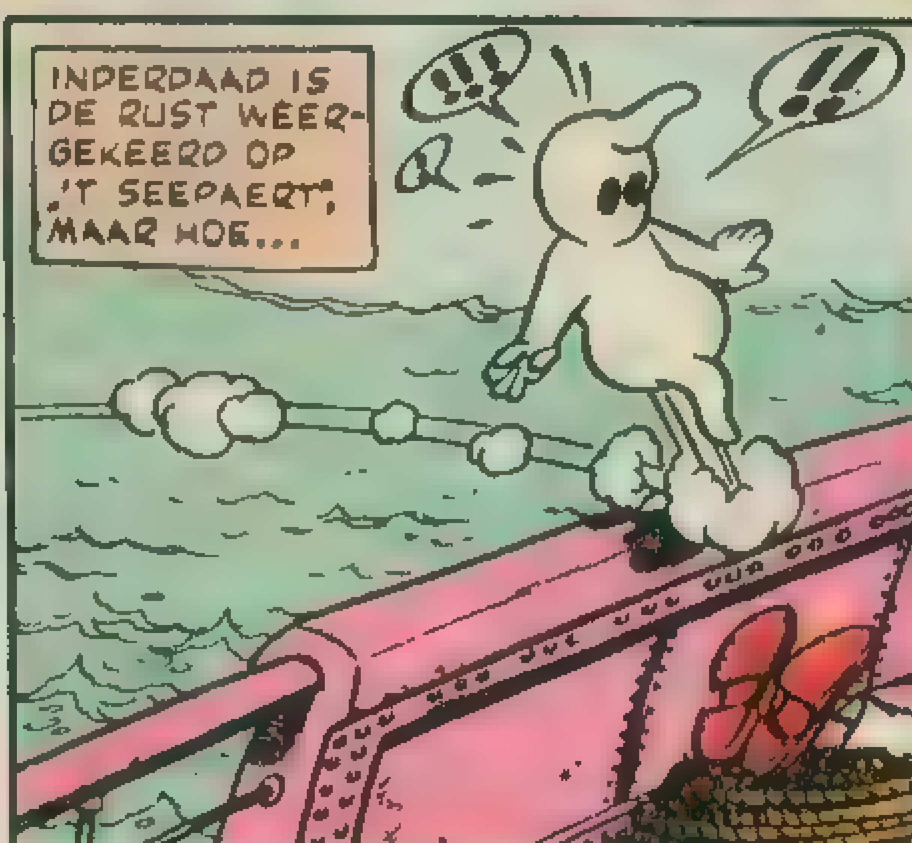

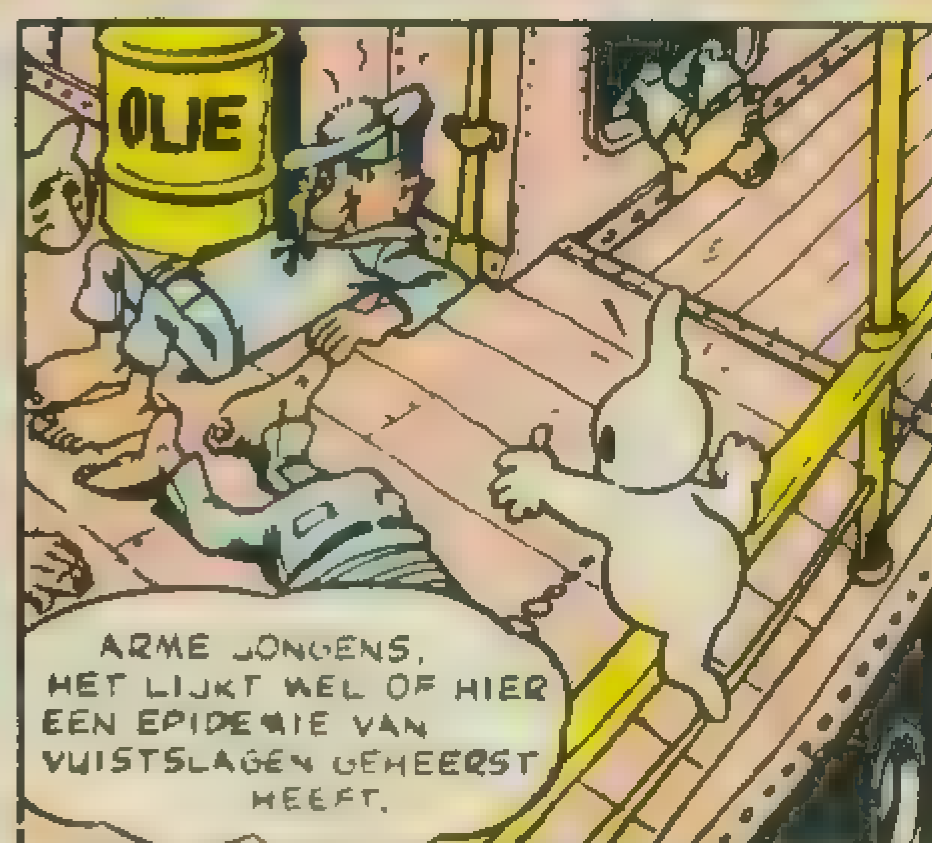

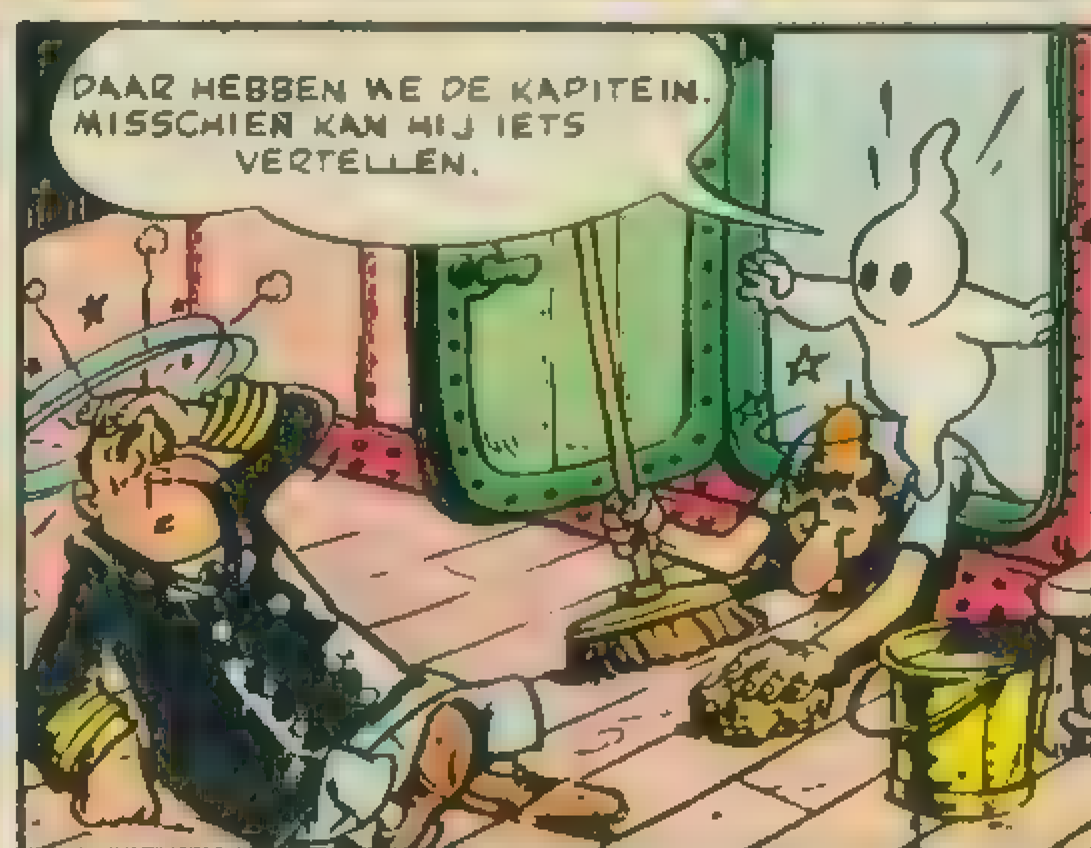

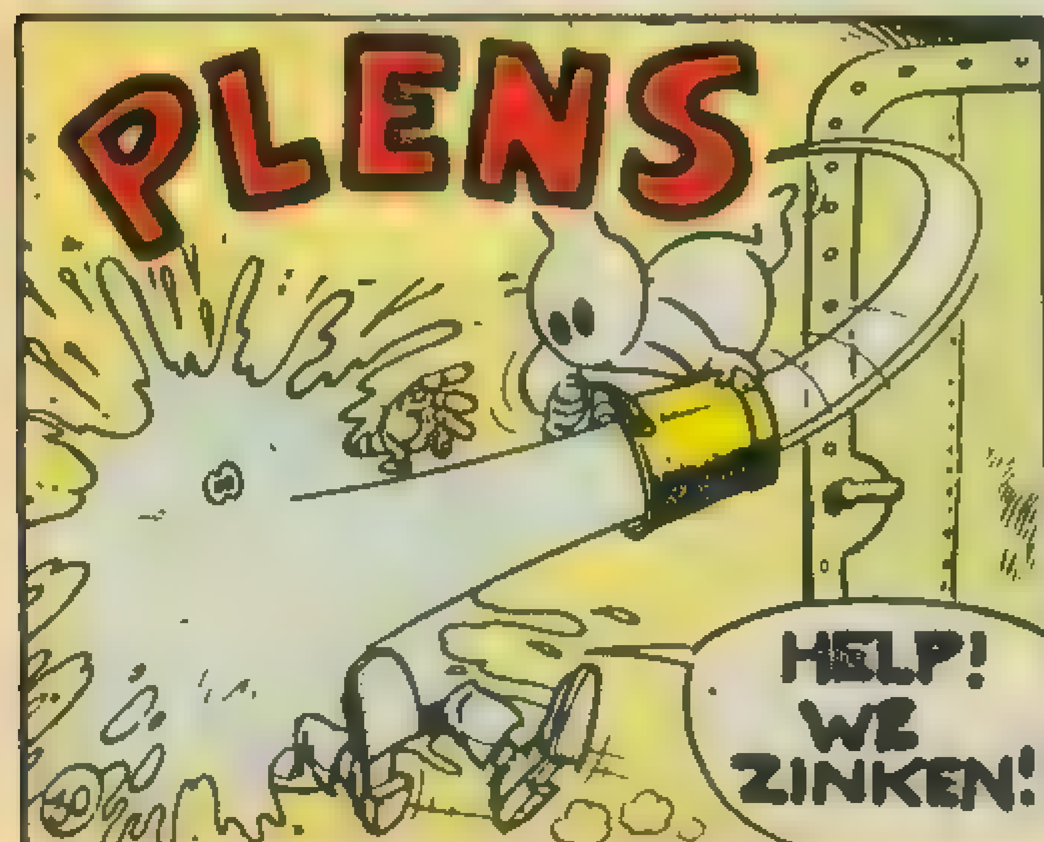

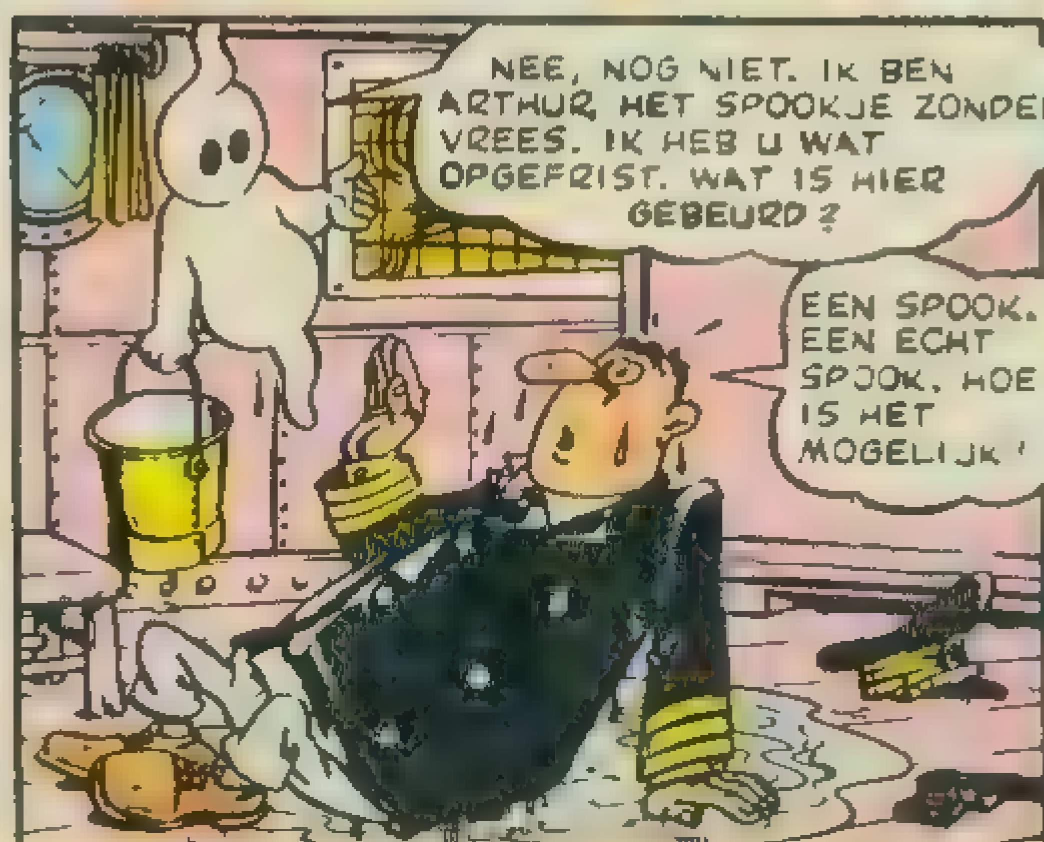

Het doel van de reis, de Stille Oceaan, is bereikt en na een overwintering gaat de expeditie weer op weg naar het oosten.

BESTEMMING

IEDEREEN IS BLIJ DAT HIJ WEER NAAR HUIS EN HAARD TERUGGAAT. VOORAL DE JONGE TEKENAAR BRETT MACDONALD, WANT ERGENS IN DE UITGESTREKTE WILDERNIS WACHT ZIJN VROUW SICAWEJA OP HEM.

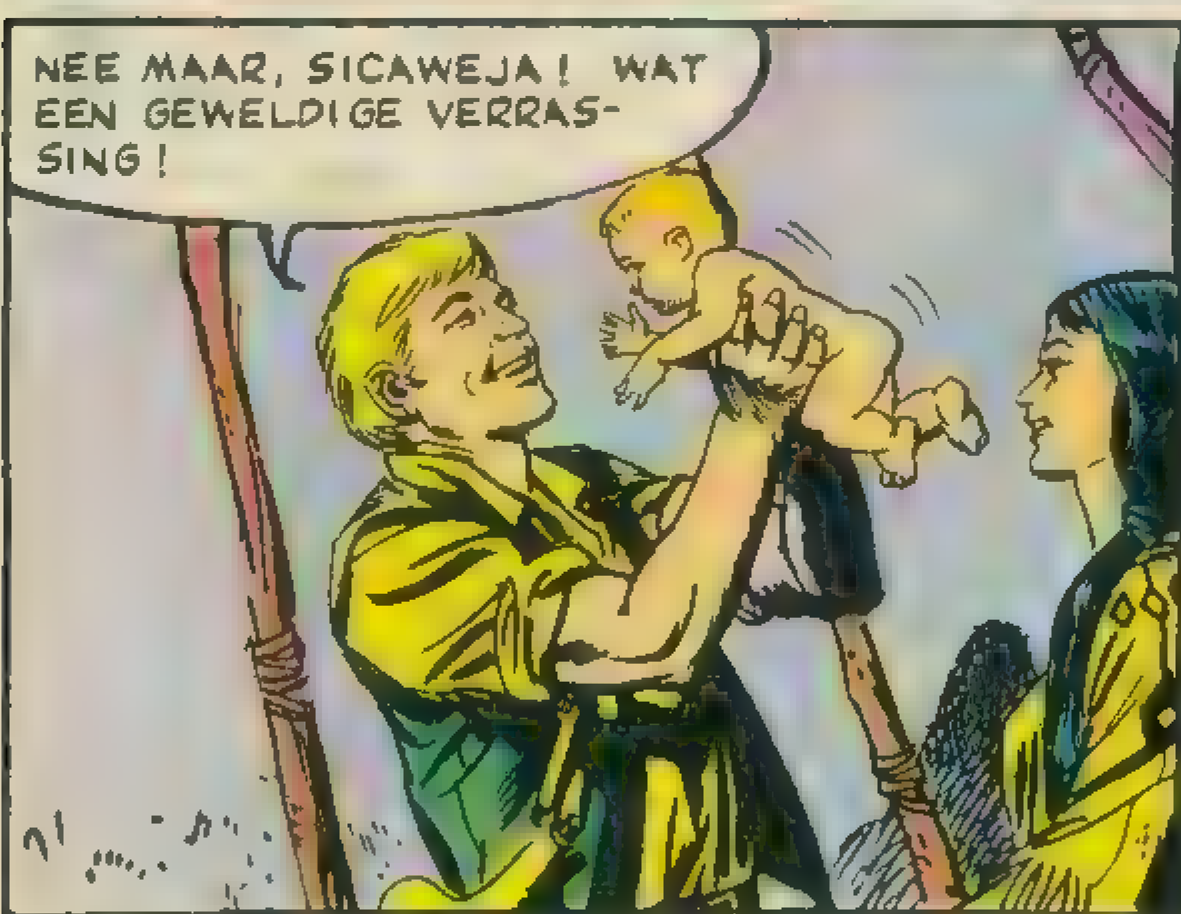

ER GAAT EEN ENORM GEJUICH OP ONDER DE MANNEN VAN DE EXPEDITIE, ALS DE TROTSE BRETT HET NIEUWTJE KOMT VERTELLEN.

HOERA HOERA

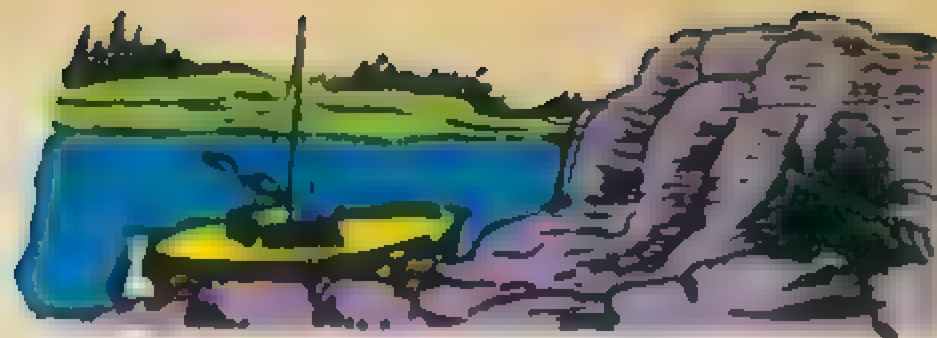

ONBEKEND

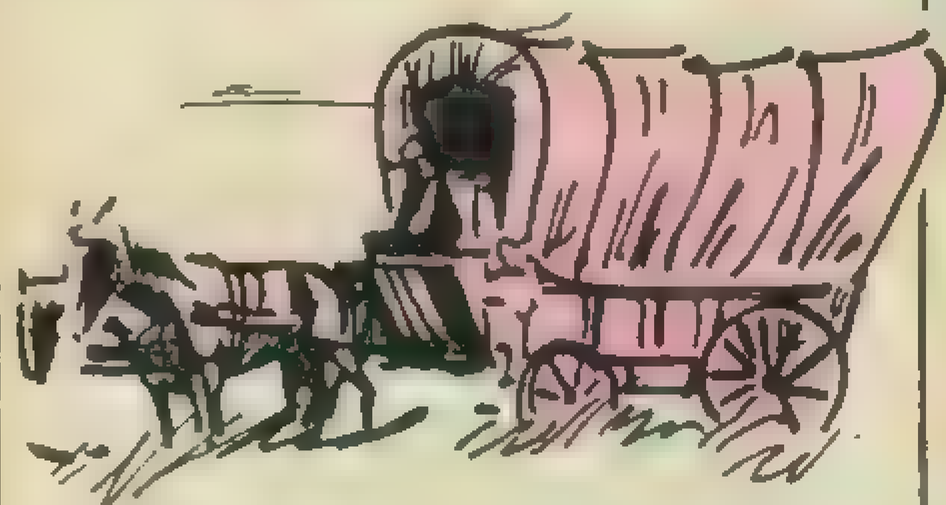

BRETT, JONGEN, HET GA JE GOED.
JE LAAT NOG WELEENS IETS VAN JE HOREN, HÈ ?
VAARWEL, JULLIE ZIJN FIJNE VRIENDEN VOOR ME GEWEEST.

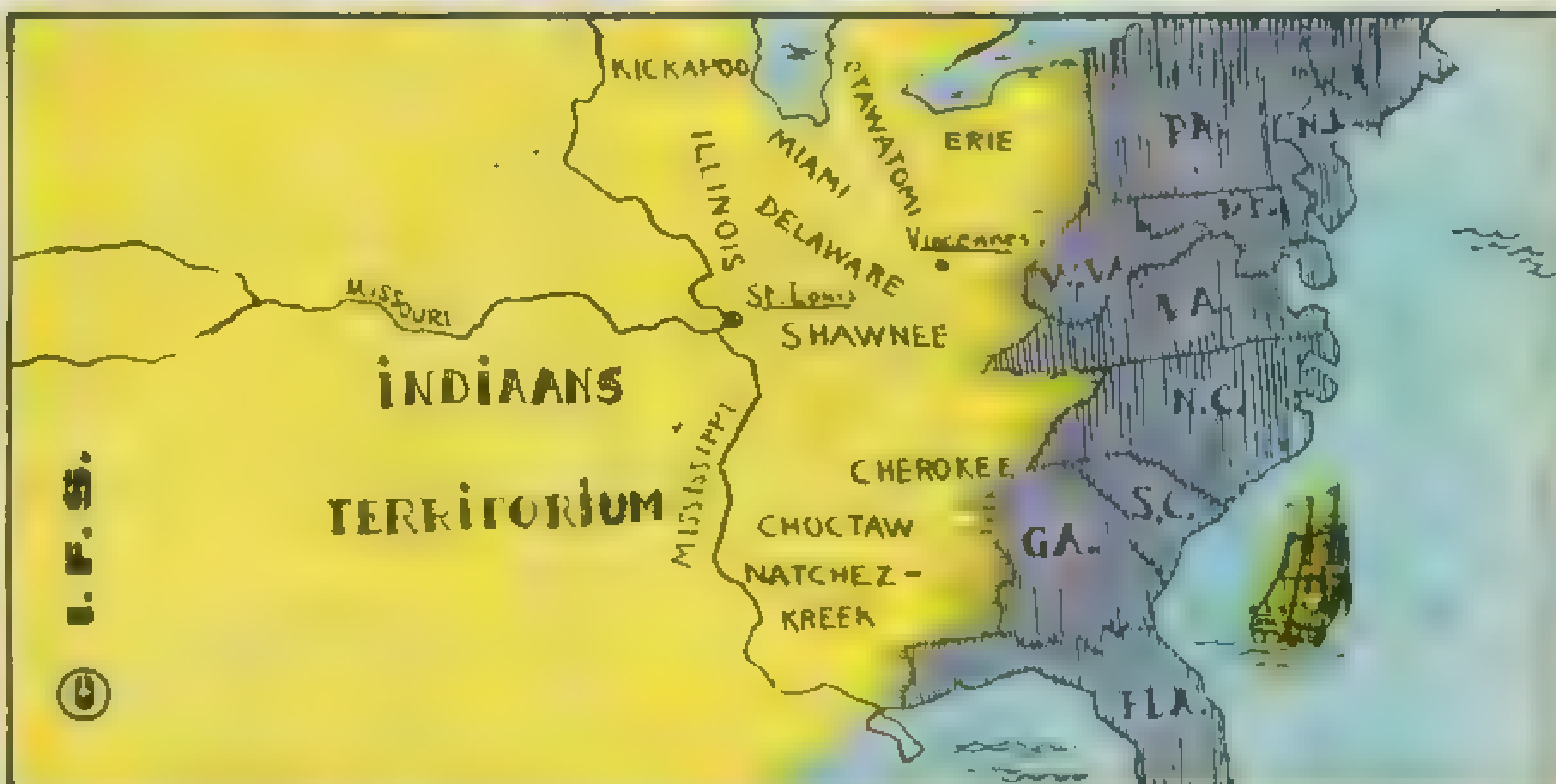

MAAR ALS HET GROTE SCHIP DE RIVIER OPVAART EN BRETT SAMEN MET DE SHOSHONES ZIJN VRIENDEN MET WIE HIJ TWEE JAAR LIEF EN LEED GEDEELD HEEFT NAWUIFT, KRIJGT HIJ TOCH WEL HEEL EVENTJES EEN BROK IN DE KEEL.

IN DE HERFST VAN HET JAAR 1806 KOMT DE EXPEDITIE IN SAINT LOUIS AAN. DE BERICHTEN OVER HET NIEUWE LAND WORDEN GUNSTIG ONTVANGEN EN DE AMERIKANEN ZIJN KLAAR OM DE GROTE TREK NAAR HET WESTEN TE BEGINNEN.

KICKAPOO
POTAWATOMI
ERIE
MIAMI
ILLINOIS
DELAWARE
Vincennes
MISSOURI
St. Louis
SHAWNEE
INDIAANS
TERRITORIUM
MISSISSIPPI
CHEROKEE
CHOCTAW
NATCHEZ-
KREEK
PA.
V.VA.
VA.
N.C.
S.C.
GA.
FLA.
© L.F.S.

DE JAREN VERSTRIJKEN EN AAN DE OEVER VAN DE BLAUWE RIVIER IS EEN KLEINE HANDELSPOST...
MAMA, DAAR KOMT IEMAND !

BI-BIP tegen JOHNNY VEE-VEE

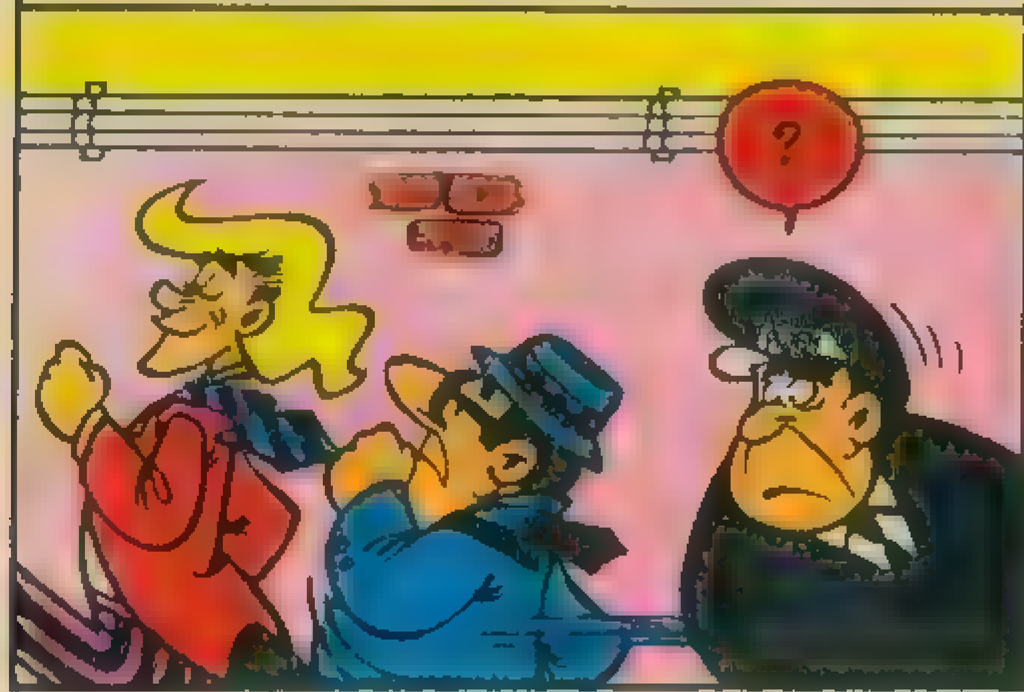
DOOR JEAN-POL

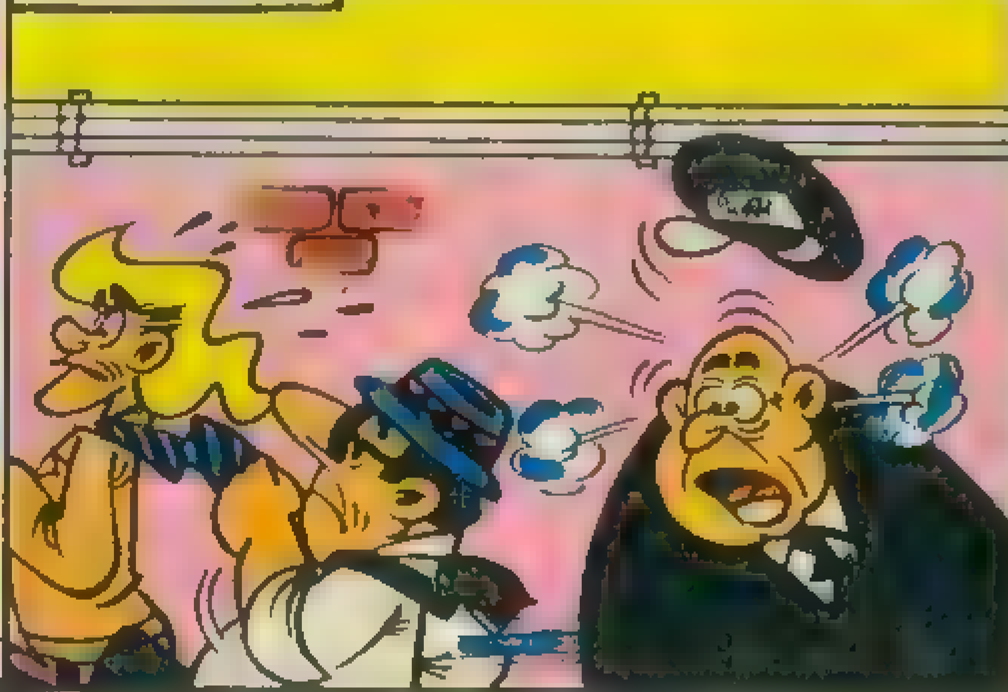

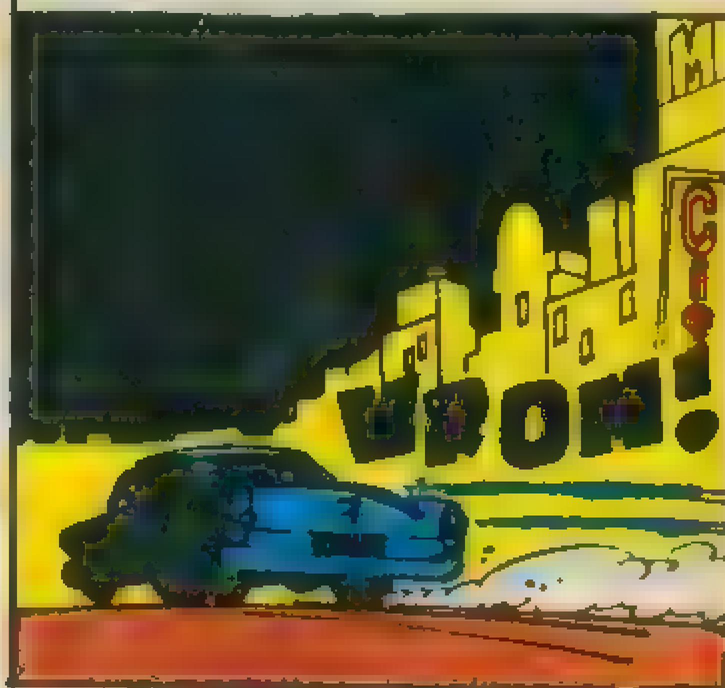

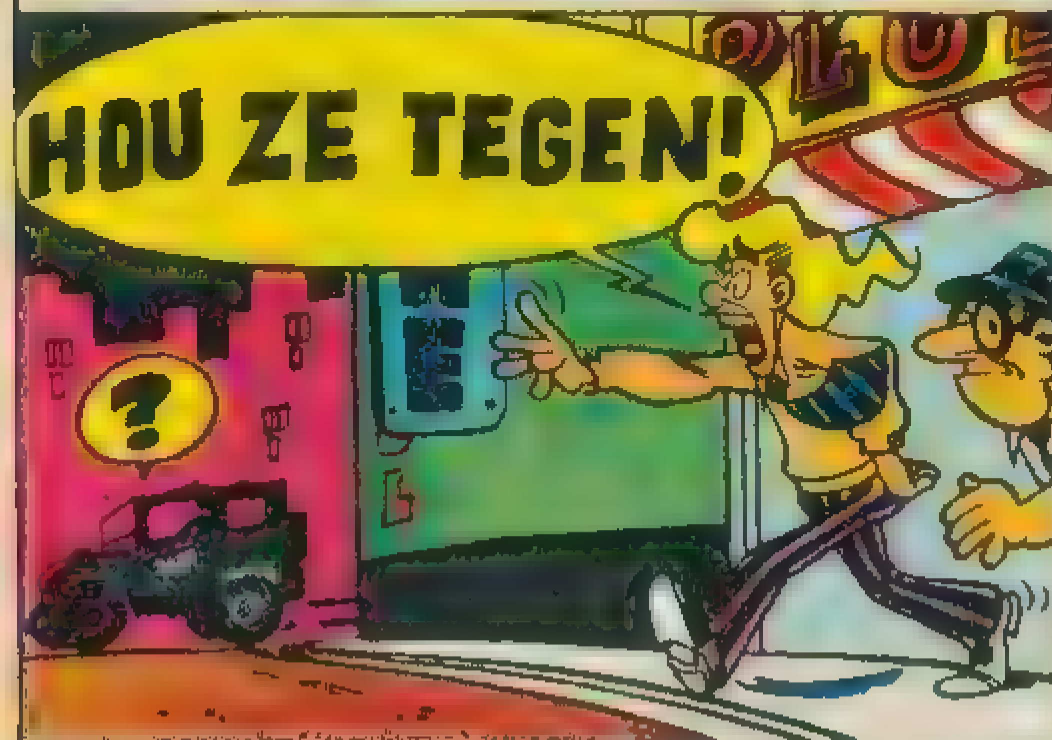

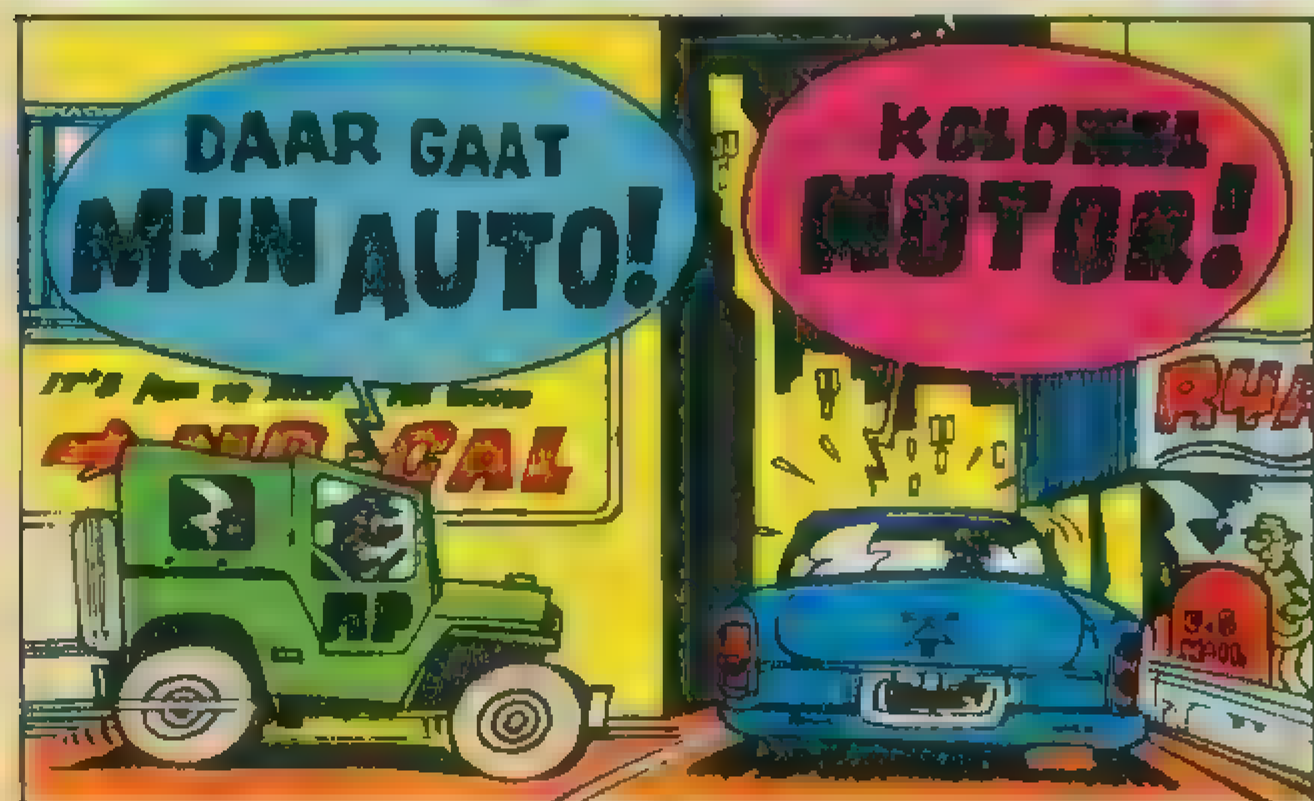

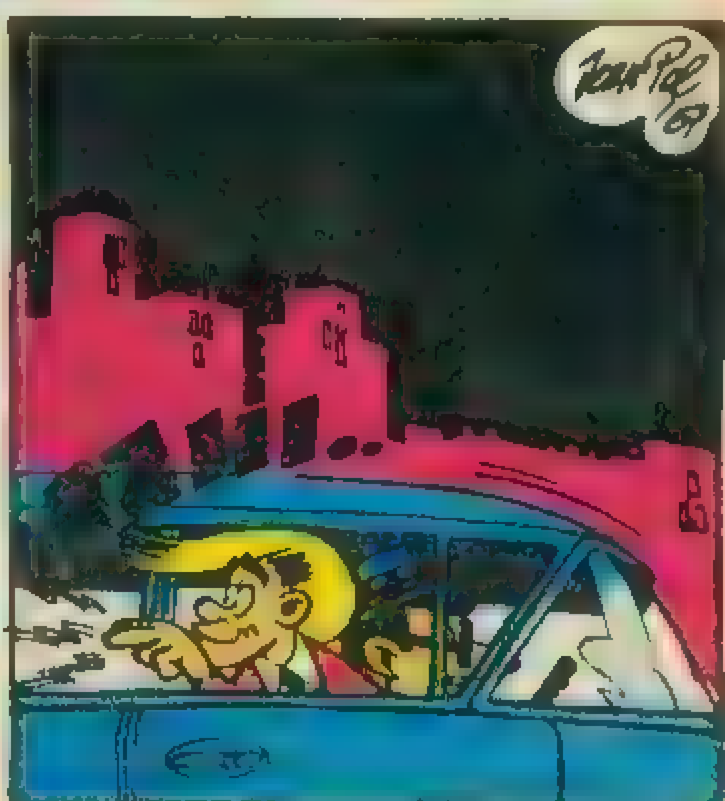

SCHIPHOL

EEN LUCHTHAVEN WAAR ANDERE LANDEN JALOERS OP ZIJN

DOOR MIA ROBÉ

Olaf bij zijn brandblusapparaat.

Op een van de vele zonnige dagen van de afgelopen zomer rukten tientallen ballonnetjes aan een slagboom over de nieuwe weg van Haarlem naar Schiphol in een vergeefse poging om deze omhoog te krijgen. Dit lukte wat later wél aan de commissaris van de koningin in Noord-Holland, die de eer en het genoegen had de prachtige weg officieel te openen. En daarmee was men weer een stap dichter bij het doel om van Schiphol een luchthaven te maken, waar alle andere landen van de wereld jaloers op zijn. Een perfecte luchthaven met perfecte verbindingen.

Over deze nieuwe luchthaven (in het voorjaar van dit jaar in gebruik genomen) hebben we een hele dag gezworven tot de blaren onder onze voeten zaten. We waren niet alleen op alle voor het publiek toegankelijke terreinen; dank zij de vriendelijkheid van de afdeling voorlichting mochten we overal komen: van de bagageruimte tot het dierenhotel en het platform toe. We hadden zó in de buik van een vliegtuig kunnen kruipen tussen de koffers en andere spullen die passagiers zoal meenemen. We hebben het maar niet gedaan, want je weet nooit waar je terechtkomt.

Van diezelfde afdeling voorlichting hebben we handenvol prachtige boeken en folders gekregen waar alles in stond wat we van Schiphol wilden weten. Uit al die gegevens hebben we de interessantste geput om die — naast eigen waarnemingen — aan jullie te vertellen.

Nu er dagelijks vliegtuigen over ons hoofd

Zo zien de bezoekers het platform.

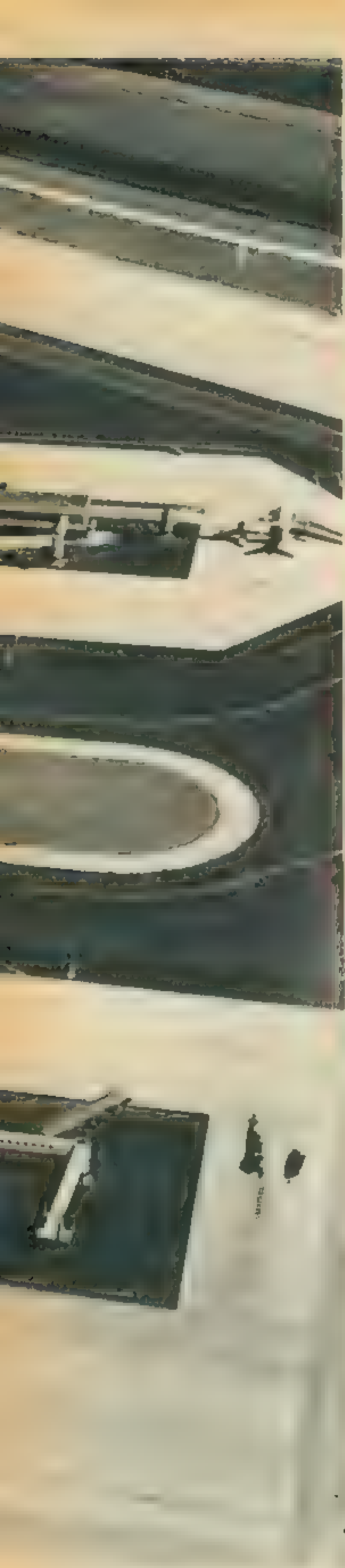

Hollandse kaas in de belastingvrije winkels.

Een kijkje op de verkeerstoren.

SCHIPHOL

Luchtfoto K.L.M. Aerocarto

ronken is het haast niet voor te stellen dat er een tijd is geweest dat er geen vliegtuigen waren. En toch is het pas zevenenveertig jaar geleden dat de luchthaven Schiphol voor het eerst vliegtuigen op zijn vliegveld zag neerstrijken. Er werkten toen welgeteld zeven mensen en er werden in dat jaar vierhonderdveertig passagiers vervoerd. De oppervlakte van Schiphol was toen zesenzeventig hectare. De toenmalige directeur had nooit kunnen denken dat er nu, nog geen vijftig jaar later, ruim twee en een half miljoen passagiers worden vervoerd en dat er zo'n zestienduizend mensen nodig zijn om alles op de luchthaven goed te doen verlopen. Toen was er maar één luchtvaartmaatschappij die van Schiphol gebruik maakte. Nu zijn het er achtentwintig, die vliegen met onder andere de DC-8F, Boeing 707, Tupolev, Ilyushin, Electra, Argonaut, Dart Herald en Hawker Siddeley. Toch zijn het de Nederlandse vliegtuigen die achtenvijftig procent van het handelsverkeer van en naar Schiphol voor hun rekening nemen. Achtenvijftig procent zegt je misschien niet zoveel, maar ruim veertigduizend vluchten per jaar (honderdtien per dag) des te meer.

Nu stappen we van de cijfers over naar het uiterlijk van de vliegtuigstad, die Schiphol eigenlijk is. Prachtige, brede autowegen, die door ontelbare gele lampen 's avonds sprookjesachtig verlicht worden, brengen ons via een hypermoderne tunnel naar de luchthaven. Grote borden wijzen de weg tussen de vele gebouwen, maar ondanks dat verdwalen er toch weleens bezoekers en passagiers. En dit verdwalen gebeurt niet alleen buiten... En het overkomt ook niet alleen de domsten...

Een tijdje geleden stonden enige hooggeplaatste Nederlanders met keurig gepoetste schoenen, scherpe vouwen in de pantalons en een glimlach op de gezichten een buitenlandse minister op te wachten. Maar wie ze ook zagen, geen minister. Het kostte met de minuut meer moeite de gezichten in vriendelijke plooi te houden: waar bleef die man toch? Intussen rende de minister angstig door de vele gangen van het stationsgebouw: waar was die commissie, die hem zou ontvangen? Waar was de uitgang? Een vriendelijke juffrouw heeft hem toen bij de hand genomen en hem naar de commissie gebracht.

Er gebeuren wel meer gekke dingen op Schiphol. Bijvoorbeeld een panische schrik bij iedereen, toen bekend werd dat Curd Jürgens op reis zou gaan met een luipaard. Wie had dat goedgekeurd? Hoe moest dat geval aangepakt worden? Met angstig kloppend hart wachtte men de komst van de ster met zijn verscheurend monster af. Het luipaard bleek niet groter te zijn dan een poes!

Dan geeft de *tapirolon*, het rollend trottoir, veel rede tot vreugde. Passagiers stappen erop om zich gemakkelijk door de lange pieren te laten rollen naar de ingang van hun vliegtuig. Eenmaal op de lopende band slaan ze aan het babbelen, zien geen waarschuwingsbordjes en zien het einde van de band niet naderen. Ze vóélen het echter wel als de loper hen onbarmhartig van zich afschudt. Maar ja, dan zijn ze meteen bij de koker, waardoor ze het vliegtuig kunnen bereiken en in het vliegtuig wacht een aardige stewardess, die hen vakkundig troost.

Bij het begin van de pieren staan de leuke, belastingvrije winkels als bonte bloemen in een park. Alleen met dit verschil, dat de bloemen in het park niet geplukt mogen worden, terwijl de verkoopsters en verkopers in de winkels niets liever willen dan hun goederen aan de reizigers kwijtraken. En die reizigers kijken hun ogen uit op de Hollandse boerinnepoppen, Hollandse kaasjes, truien, foto- en radiotoestellen enzovoort. Alles is veel goedkoper dan in de gewone winkels, want de goederen zijn vrij van belasting.

Meteen al wanneer de passagiers het stationsgebouw binnenstappen, vallen ze van de ene verbazing in de andere. Tenminste de passagiers voor wie vliegen nog niet de gewoonste zaak van de wereld is. Terwijl een juffrouw hun passagebiljet in een elektronisch apparaat stopt, wordt de bagage op een lopende band gezet en vertrekt naar een onbekende bestemming. Het elektronische kastje geeft in de kortst mogelijke tijd het biljet terug, nu voorzien van het vluchtnummer, de route, het gewicht van de bagage. Maar waar is die bagage nu gebleven? Om hier achter te komen zijn wij tussen een rood valies en een geruite plunjezak op de band gekropen en daar ging het! We kwamen op een volgende band terecht die omlaagvoerde, een schemerige ruimte in. En daar deponeerde de band ons op een draaischijf. Achter ons aan kwam een enorm hertegewei, goed met papier omwikkeld. Eén van de mannen, die met wagentjes op de bagage stonden te wachten, greep het gewei, controleerde nog even snel het vluchtnummer dat eraan zat en tilde het toen moeizaam op zijn kar. Voordat hij ons ook op het wagentje kon gooien, zijn we maar gauw van de schijf afgesprongen.

Van de draaischijf naar de douane, in de hoop een spannend verhaal te krijgen over drieste smokkelaars. Maar de douane zweeg in alle talen. De smokkelaffaires zijn ambtsgeheimen en die worden hier nog beter bewaard dan de Amerikaanse goudschat in Ford Knox.

Op het platform troffen we Olaf aan bij een glanzend rood apparaat. We vroegen hem of hij daarmee de banden van de vliegtuigen moest oppompen. Het bleek een vrij domme vraag te zijn, want het was een brandblusser.

„En sta je hier de hele dag bij dat ding te wachten, tot er eens een keer brand uitbreekt?" wilden we weten.

Olaf knikte bevestigend. Het leek ons een vrij saaie baan, omdat branden op het vliegveld net zo zeldzaam zijn als de honderdduizend in de loterij. Je zou op de duur op een brandje gaan hópen!

„Volg je de een of andere opleiding of blijf je hier staan tot je gepensioneerd wordt?" was onze vraag.

Lachend vertelde Olaf dat het een vakantiebaan was. Een vakantiebaan, die veel jongens hem toch wel benijdden.

Van het platform was het weer een heel eind lopen naar het dierenhotel. Nou ja, hotel. . wij zouden het niet zo genoemd hebben, hoor. Er stond geen portier voor de deur, er was geen eetzaal met kelners, geen bedden en geen badkamers met douche. Wel waren er keurige hokken met honden en vogels en een meneer die het gastenboek aan ons voorlegde. En daarin konden we zien dat er slangen, tijgers, havikken, pelikanen, ijsberen, neushoorns en zelfs wespen in zijn hotel hebben gelogeerd.

Tot besluit hebben we nog een rondvlucht gemaakt met Martins Air Charter. Het was een heerlijke belevenis die grote luchtvaartstad onder ons steeds kleiner te zien worden. De vele hoge gebouwen, de lange wegen, de grote vliegtuigen, alles werd teruggebracht tot de maten van speelgoed. Olaf was niet eens een speldeknopje meer.

De rondvlucht duurde veel te kort naar onze zin. Eenmaal weer op de grond waren we afschuwelijk jaloers op de mensen die in het vliegtuig zaten dat op het punt stond naar Tokio te vertrekken.

Het in- en uitstappen van de passagiers gaat via de Aviobruggen.

De schatten van de farao

DOOR JANET NEAVLES
ILLUSTRATIES R. v. GIFFEN

KORTE INHOUD: Kamosi, afkomstig uit het dorpje Boebastis, komt per schip in de Egyptische hoofdstad Thebe aan om een bezoek te brengen aan zijn oudere broer Raneb, die dienst doet bij de schutters van de vrouwelijke farao Hatsjepsoet. Raneb vertelt Kamosi over diefstallen die gepleegd zijn in de graftombes van gestorven farao's in de Vallei van de koningen, even buiten de stad Thebe. Hij verdenkt een Nubiër, maar heeft geen bewijzen tegen de man. Dan gaan ze naar een eethuisje, waar Ranebs vrienden Khonsoe en Sabni op hen wachten.

HOOFDSTUK II

Een verrassende arrestatie

Khonsoe en Sabni zaten al in het eethuisje te wachten. Toen Raneb en zijn broertje Kamosi hun weg door het lokaal zochten naar hun tafel, stonden de twee schutters op.

„Gegroet!" riep een van de twee uit, toen ze nog op een paar meter afstand waren. „Hoe komt het dat jullie zo laat zijn? We waren juist van plan om te gaan eten en niet langer op jullie te wachten. Maar daar zijn jullie dan. Kom alsjeblieft zitten." Hij wuifde uitnodigend met zijn hand.

De schutter was een kleine, maar stevige man. Hij had een rond gezicht met een beminnelijke glimlach en zachte, bruine ogen. Ondanks zijn schuttersuniform zag hij er rijkgekleed uit. Rond zijn hals droeg hij een gouden kraag, versierd met turkooizen en andere fraaie stenen. Zijn enigszins mollige handen zagen er goedverzorgd uit en aan een van zijn vingers ontdekte Kamosi een bewerkte gouden ring.

„Vrienden," zei Raneb, terwijl hij van de ene schutter naar de andere keek, „dit is nu mijn broertje Kamosi. Kamosi, dit is Sabni, die tot nu toe aldoor alleen aan het woord is geweest, zoals gewoonlijk," voegde hij er lachend aan toe. „Hij komt ook uit de delta, net zoals wij. Maar hij komt uit de stad Boeto. En dit is Khonsoe," stelde Raneb de andere schutter voor. „Hij is een zuiderling. Maar dat moet je hem maar niet kwalijk nemen. Niet iedereen kan in de delta geboren zijn, zoals wij."

„Hallo, Kamosi," zei Khonsoe. Hij was veel tengerder dan de twee anderen, maar zijn gespierde bouw gaf toch de indruk dat hij sterk was en uithoudingsvermogen had. Dit scheen de zwaardere Sabni te missen. Khonsoe had fijne gelaatstrekken, zijn neus was licht gebogen en zijn diepliggend ogen keken helder en vorsend. Zijn enig versiersel was een scarabee van blauwe steen, die aan een ketting om zijn nek hing.

„Toe nou, zeg, ga gauw zitten, ik verhonger gewoon," zei Sabni. Het scheen dat hij de rol van gastheer op zich had genomen, want onmiddellijk daarop wenkte hij de eigenaar van het eethuisje en deed de bestelling. „Ik hoop dat het eten goed zal zijn vandaag," ging hij door zodra de eigenaar hun de rug had toegekeerd. „Toen ik hier de laatste keer was, hadden ze niet veel zorg aan het vlees besteed. Ik had evengoed houtskool kunnen eten."

De vingers van zijn rechterhand speelden met de bewerkte ring aan zijn vinger, toen hij de eigenaar nakeek, die naar het achterste gedeelte van zijn zaak liep. Toen wendde hij zich breed lachend tot Kamosi en zei: „En vertel eens, beste jongen, hoe vind je Thebe? Dat is wel iets anders dan jullie stad, hè?"

Kamosi lachte terug. „Ik vind het hier prachtig. Maar ik heb natuurlijk nog niet veel gezien."

„Nou, maar wij zullen je wel alles laten zien," verzekerde Sabni hem en hij lachte luid.

De eigenaar kwam naar hun tafel met een dienstmeisje achter zich aan. Ze hadden beiden een aantal schalen bij zich, die ze voor hen op tafel zetten.

Met een blik van genoegen begon

„Raneb van Boebastis, je bent onder arrest!"

Sabni onmiddellijk te eten. „Het is niet genoeg gekruid," mopperde hij ontevreden. „Er had meer marjolein in gemoeten." Maar hij ging toch door met eten. Kamosi, die naar hem zat te kijken, vond dat dit geen eten meer genoemd kon worden, maar dat zwelgen een beter woord was.

Ze praatten een beetje over koetjes en kalfjes, terwijl ze zich te goed deden aan het geroosterde vlees, de kaas en het brood. Maar toen de meloenen waren opgediend — heerlijk frisse, sappige vruchten, die prima smaakten na de wandeling door de hete, stoffige straten van Thebe — richtte Raneb zich opeens tot zijn vrienden met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht.

„Toen wij hierheen liepen, heb ik Kamosi verteld over de diefstallen uit de graftombe," zei hij.

„O?" zei Khonsoe. Hij legde zijn meloen neer, terwijl er in zijn ogen opeens een waakzame uitdrukking verscheen.

Sabni grinnikte. „Zo? En wat vind jij ervan, beste vriend?" vroeg hij aan Kamosi. „We hebben met een echt mysterie te doen, vind je niet?"

„Raneb," zei Khonsoe, „toen jij vanmiddag vertrokken was om je broer af te halen, hebben ze ons weer ondervraagd, Sabni en mij. Ze schijnen te denken dat iemand van onze patrouille bij de berovingen betrokken moet zijn."

Raneb staarde zijn vriend aan. „Maar dat is belachelijk!" riep hij uit. „Niemand van ons heeft er iets mee te maken. We hadden alleen maar het ongeluk op wacht te staan toen het gebeurde."

„Nee," zei Khonsoe. „Ze menen dat er een bewijs voorhanden is dat een van de wachten omgekocht moet zijn." Er lag een onrustige blik in zijn ogen, toen hij na een korte pauze verder ging. Zacht zei hij: „De graftombe ligt verscholen en de ingang is een geheim voor iedereen, behalve voor degenen die de tombe moeten bewaken. Hoe zouden de rovers weten waar zij moesten zijn, als niet iemand, die met het geheim op de hoogte was, het zou hebben verteld?"

Sabni lachte. „Nou zeg, wij zijn niet de enige soldaten die ooit de graftombe van farao Tothmes hebben bewaakt! Ik veronderstel dat er vóór ons ook wel wachters zijn geweest. En laten we ook niet de werklieden vergeten, die de tombe hebben gebouwd. Natuurlijk, dat is al heel wat jaren geleden gebeurd, maar sommigen zullen nog wel in leven zijn. Zij kennen het geheim. Als een dozijn mensen een geheim kent, duurt het niet lang, voordat duizend mensen het kennen. Naar mijn mening is de ingang van de graftombe helemaal geen geheim!"

Kamosi voelde zich opeens weer opgelucht. Natuurlijk had Sabni gelijk. Er zouden ongetwijfeld honderden mensen zijn, die wisten waar de ingang van de graftombe was gelegen.

Kamosi begon opeens te geeuwen. Thebe en het eethuisje en het gepraat van de soldaten waren allemaal enorm opwindend, maar hij was al op sinds zonsopkomst. En de reis van negen dagen die hij achter de rug had, was erg vermoeiend geweest. Hij voelde zich uitgeput. Hij wilde niets liever dan naar bed gaan en de geheimzinnige egebeurtnissen laten rusten tot morgen.

Raneb zag zijn broertje gapen en meteen stond hij op. „Laten we maar naar de barakken gaan," stelde hij voor. „Mijn broer heeft een lange dag achter de rug en hij heeft nu rust nodig."

Het viertal verliet het eethuisje en liep door de nauwe straatjes van de stad terug naar de barakken.

Het paleis van de farao dook plotseling als een grote, donkere schaduw voor hen op. Het was zo donker, dat Kamosi onmogelijk bepaalde details kon zien, maar wel zag hij dat het paleis een groot gebouw was, dat omgeven werd door een grote tuin. De bomen ruisten, doordat de wind in de bladeren speelde, en een bloemegeur drong in Kamosi's neus. Het maanlicht werd weerkaatst in een vijver. Wat zou dat bij daglicht allemaal mooi zijn, dacht Kamosi. Nou, hij zou het morgen allemaal op zijn gemak kunnen bekijken.

De soldaten sloegen een pad in dat naar een hoek van de paleistuin leidde. Daar was een kleine poort, die toegang gaf tot het terrein, waarop de barakken zich bevonden.

Toen zij door de poort gingen, had Kamosi het gevoel dat de man die op wacht stond, hen verbaasd aankeek. Maar hij knikte zwijgend en gaf hun toestemming door te lopen.

„Zo, hier zijn onze barakken," zei Raneb opeens. Hij gooide een deur open van een lang, laag gebouw en beduidde Kamosi naar binnen te gaan. „Het is hier natuurlijk niet zo comfortabel als thuis, maar na een poosje raak je daar wel aan gewend."

Kamosi ging de barak binnen met zijn broer. Khonsoe en Sabni volgden hen.

Twee soldaten speelden een soort schaakspel bij het licht van een schotellamp met een brandende pit. Ze keken even op om te zien wie er binnenkwamen, knikten en speelden zonder een woord te zeggen verder.

Twee andere mannen zaten op een van de bedden. Toen de schutters binnenkwamen, stonden deze militairen op en kwamen naar hen toe. Een van hen ging een pas achteruit, zodat hij achter de ander kwam te staan.

„Raneb van Boebastis, je bent onder arrest!"

Kamosi snakte naar adem. In de doodse stilte die volgde, bewoog niemand zich. Ze stonden allemaal bewegingloos, alsof ze uit graniet waren gehouwen.

Eindelijk kreeg Raneb zijn spraak terug. „Onder arrest?" herhaalde hij met trillende stem, waaruit ongeloof sprak. „Dat begrijp ik niet. Ik heb niets gedaan!"

Kamosi ging dichter bij zijn broer staan.

„Ik geloof dat een verklaring hier wel op zijn plaats is," zei Khonsoe met zachte stem. „Wat heeft dit allemaal te betekenen?"

Kamosi zag dat het gezicht van de schutter grimmig stond toen hij bij de officier voor zijn vriend opkwam.

Sabni stond ergens achter hen. Kamosi kon hem niet zien, maar hij hoorde zijn zware ademhaling.

De officier keek Khonsoe strak aan. „Geef hier maar eens een verklaring voor," zei hij streng, terwijl hij zijn hand uitstak. „Dit vonden wij vanmiddag. Het was verborgen tussen de bezittingen van Raneb van Boebastis."

Kamosi keek naar het voorwerp, dat de man in de palm van zijn uitgestoken hand hield. Hij zag een zilveren diadeem, met prachtige edelstenen bezet. Het metaal zag er dof uit, doordat het niet onderhouden was, maar toch kon je zien dat het een prachtig stuk vakwerk was. Zelfs zonder de fraaie bewerkingen en de edelstenen zou de zware, zilveren diadeem al waardevol zijn. Nu was hij echter van onschatbare waarde.

„Wat moet dat betekenen?" zei Raneb. „Ik heb dit sieraad nog nooit eerder gezien." Zijn stem klonk vast, maar Kamosi, die naast hem stond, voelde de spanning bij zijn broer.

De twee schaakspelers waren met hun spel gestopt en keken nu vol belangstelling toe.

„Dat moet je net geloven!" zei de officier. „We hebben dit vanmiddag bij jouw eigendommen gevonden. Hare majesteit heeft het herkend als een van de voorwerpen die uit de graftombe van haar vader zijn gestolen. Zij heeft bevolen je te arresteren. Maak je alsjeblieft klaar om met ons mee te gaan."

De officieren stapten naar voren en stonden elk aan een kant van Raneb. Ze pakten hem bij zijn armen.

„Nee," riep Kamosi uit, „jullie

mogen mijn broer niet arresteren! Hij heeft niets gedaan! Raneb, vertel hun alsjeblieft dat je onschuldig bent."

„Ik kan zweren dat ik geen misdaad heb begaan!" Ranebs stem klonk vast; zijn gezicht stond ernstig. Maar even kwam er een zachte uitdrukking in zijn ogen, toen hij zich tot zijn jongere broer richtte. „Wees niet bang, Kamosi. Alles zal in orde komen, hoor. Khonsoe, Sabni," hij keek naar zijn vrienden, „willen jullie er alsjeblieft voor zorgen dat mijn broertje veilig naar Boebastis terugkeert?"

„Natuurlijk," verzekerde Sabni hem. „Wij zullen wel op Kamosi letten. Je hoeft je over hem geen zorgen te maken."

Khonsoe knikte alleen maar. In zijn ogen lag een waakzame blik.

De twee officieren voerden Raneb met zich mee, terwijl Kamosi onbeweeglijk bleef staan. Raneb, die gearresteerd werd voor het roven uit een graftombe!

„Hij heeft het niet gedaan," fluisterde Kamosi. „Nee, Raneb zou zo iets nooit doen."

Een van de schaakspelers schudde afkeurend zijn hoofd en hij fluisterde iets tegen de ander. Toen gingen ze weer verder met hun spel.

„Het is moeilijk te geloven, hè?" vond Sabni en hij trok zijn voorhoofd in rimpels. „Maar hoe zou je anders die diadeem kunnen verklaren?"

Kamosi staarde de schutter aan, terwijl hij een grote woede voelde opkomen. Dit was Ranebs vriend! Als Sabni al aan de onschuld van Raneb twijfelde, hoe zou het dan wel met vreemden staan?

Khonsoe legde vriendelijk zijn hand op de schouder van de jongen. „Het ziet er somber uit, Kamosi, dat moet ik toegeven. Maar hare majesteit staat bekend om haar rechtvaardigheid. Als Raneb werkelijk onschuldig is, dan zal dit tijdens de rechtszitting wel blijken!"

De rechtszitting! Raneb, de trotse, vrolijk lachende Raneb, die terecht zou moeten staan als een dief!

„Wanneer zal dat zijn?" vroeg Kamosi. „Wanneer zal hij terecht moeten staan?"

„Wel," zei Khonsoe nadenkend, „het duurt nog maar vijf dagen voordat het het feest van Amon is. Ik ben er zeker van dat de rechtszitting niet meer vóór die tijd zal zijn. Dat wil dus zeggen dat het zeker een dag of zes, zeven zal duren voordat het zover is. Misschien zal het nog een paar dagen later zijn." Hij keek ernstig op de jongen neer. „Ik zal morgen proberen alles aan de weet te komen."

„Als ze hem schuldig zullen bevinden," zei Kamosi aarzelend, „wat zal er dan met hem gebeuren?" Met moeite kon hij die vraag stellen.

Khonsoe fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. „Ik weet het niet, Kamosi," zei hij.

De jongen keek naar Sabni, die zijn schouders optrok. „Dat ligt er helemaal aan," zei Sabni. „Als ze besluiten om het gebeurde te beschouwen als verraad, zouden ze hem weleens de doodstraf kunnen geven. Maar voor gewone diefstal lijkt het me voor de hand te liggen dat ze hem als gevangene ergens te werk zullen stellen. Misschien in de kopermijnen van Sinaï of in de steengroeven."

„Nee," zei Kamosi, die rilde bij de afschuwelijke beelden die Sabni opriep. „Dat kunnen ze niet met Raneb doen. Dat mogen ze niet doen met mijn broer."

Sabni keek naar de jongen. „Tja, er is niet veel dat we kunnen doen. Wij hebben het niet in de hand. Maar ik heb je broer beloofd dat ik ervoor zou zorgen dat je weer veilig en wel thuiskomt. Ik geloof niet dat het zin heeft dat jij hier nog langer blijft. Er is niets dat jij kunt doen. Het is veel beter dat je naar huis gaat." Sabni glimlachte overredend. „Zodra mijn dienst morgen is afgelopen, zal ik naar de werf gaan en proberen passage voor je te vinden naar Boebastis."

„Ik ga niet," verklaarde Kamosi. „Ik ga niet naar huis, terwijl Raneb hier gevangen zit!"

„Maar er is immers niets dat je kunt doen," protesteerde Sabni. In een gebaar van hulpeloosheid spreidde hij zijn armen. „Geloof me, Kamosi, het is veel beter als je weg bent."

De jongen schudde het hoofd. „Nee," zei hij, „ik blijf."

„Laat de jongen toch blijven," zei Khonsoe. „Het is toch vanzelfsprekend dat hij graag wil weten wat er met zijn broer gaat gebeuren. Hij kan altijd later naar huis gaan."

Sabni haalde zijn schouders op. „Nou, goed dan. Ik denk dat een paar dagen niet veel verschil zullen maken. Laten we morgen maar een beslissing nemen."

Kamosi ging naar bed, maar hij kon de slaap niet vatten. De slaperigheid die hem in het eethuisje had overvallen, was nu helemaal verdwenen. Hij moest steeds maar denken aan het afschuwelijke ogenblik van Ranebs arrestatie. Die arme Raneb! Hij zat nu in de gevangenis en hij kon zijn onschuld niet bewijzen. Maar er zou toch wel iets zijn, dat Kamosi voor hem zou kunnen doen?

Terwijl hij zich van zijn ene kant op zijn andere gooide, dacht Kamosi na over alles wat Raneb hem die avond had verteld.

De Nubiër! Natuurlijk! Raneb had de man teruggezien in de Straat van de goudsmeden. Hij was in een winkel verdwenen en Raneb had de naam van de eigenaar van de zaak genoemd. Hoe was die nu toch! Sek. . . Sekmet? Nee. . . wacht, Sekmen, dat was het De Nubiër was de zaak van Sekmen binnengegaan.

Heel stil ging Kamosi rechtop in zijn bed zitten. Zijn voeten raakten de grond. Een ogenblikje luisterde hij naar de rustige ademhaling van Khonsoe en naar het grommend geluid dat Sabni maakte toen hij zich omdraaide in zijn slaap. Een van de schaakspelers snurkte zacht. Toen liep Kamosi, zonder geluid te maken, op zijn tenen de kamer door. Voorzichtig opende hij de deur en sloop naar buiten. Een ogenblik bleef hij staan en luisterde. Alles was rustig. Niemand bewoog. Maar opeens herinnerde hij zich dat er een wacht bij de poort stond.

Zo stil als een schaduw sloop hij door de tuin. In een hoek van de tuin zag hij een wilde vijgeboom dicht bij de muur. Vlug klom hij in de boom, werkte zich toen van de boom op de muur en sprong vervolgens op de straat beneden zich. Toen, als een pijl uit de boog, haastte hij zich naar het centrum van Thebe.

Voorzichtig opende hij de deur en sloop naar buiten.

DINKIE

DOOR CAROL VOGES

IK ZIE DINKIE EN LODEWIJK LOERUM ZITTEN!

GELUKKIG, ZE LEVEN NOG! WAT ER OOK GEBEURD IS, WE GAAN ERACHTERAAN!

HALLOOO!

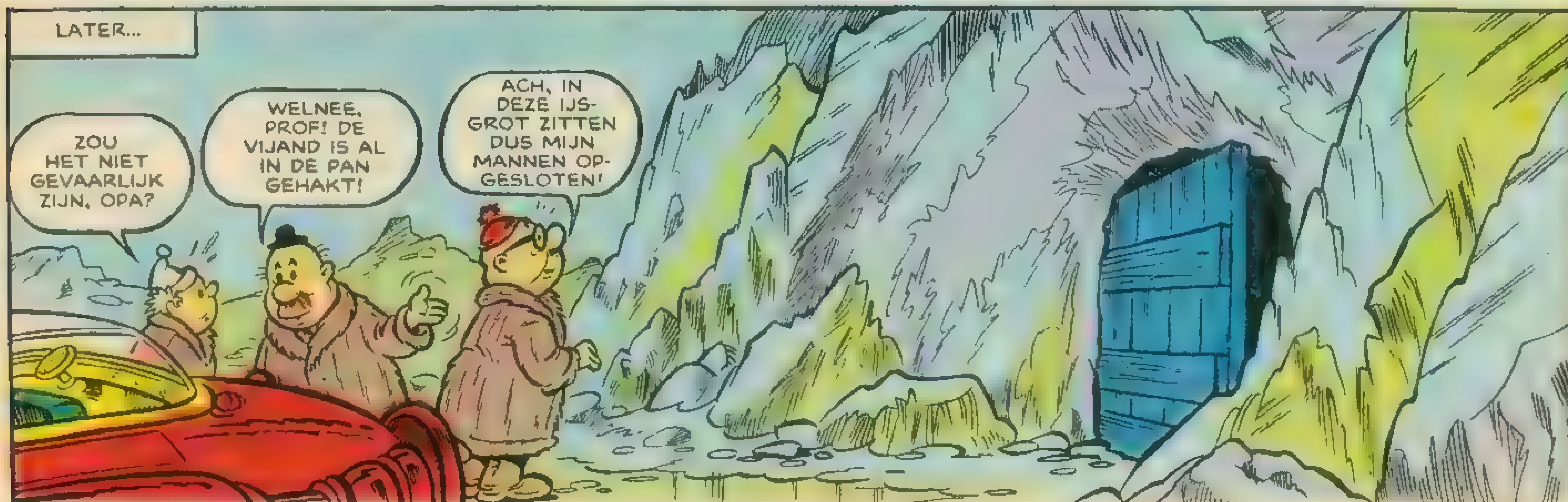
WAT NOU? EEN RADIOBERICHT! OOK DAT NOG!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

BILLIE VINDT IN DE SCHOOL-BIBLIOTHEEK EEN BOEK NAAR ZIJN ZIN.

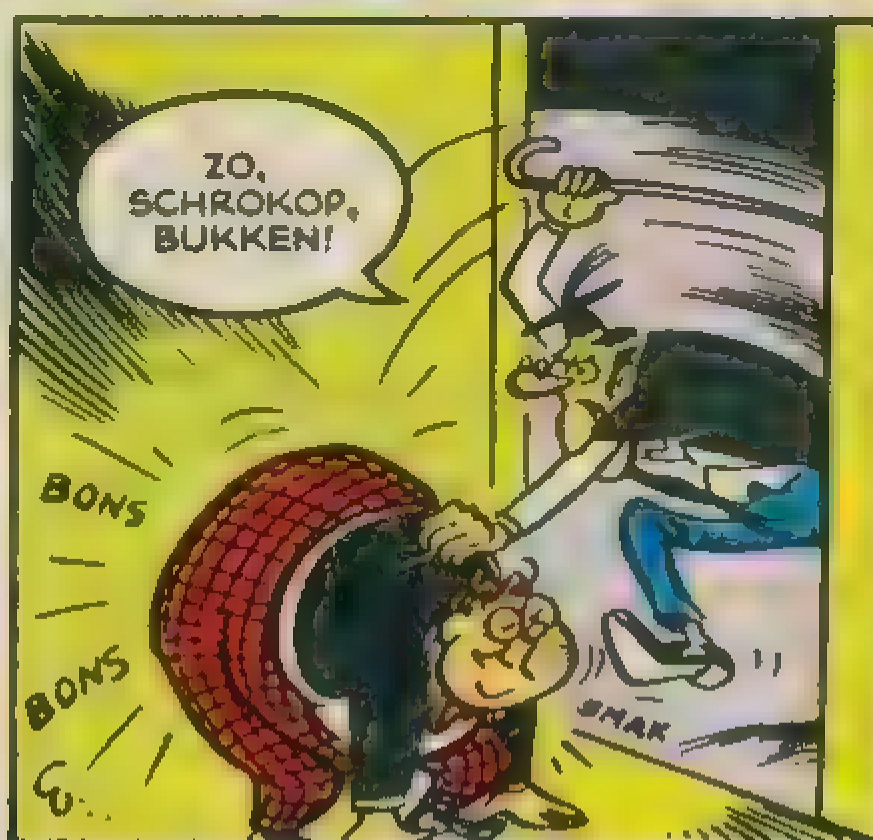

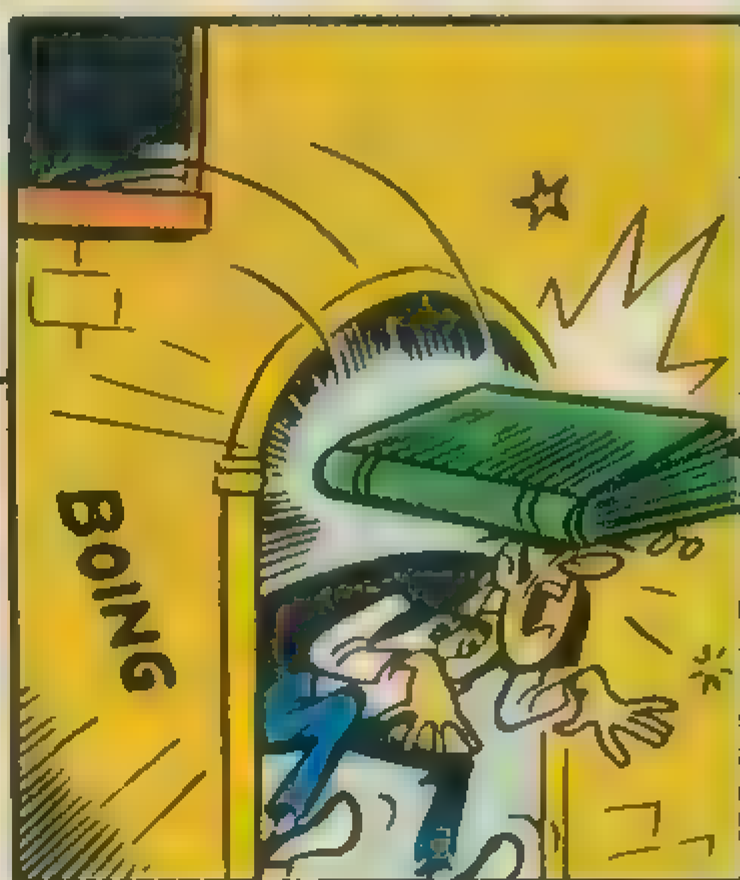

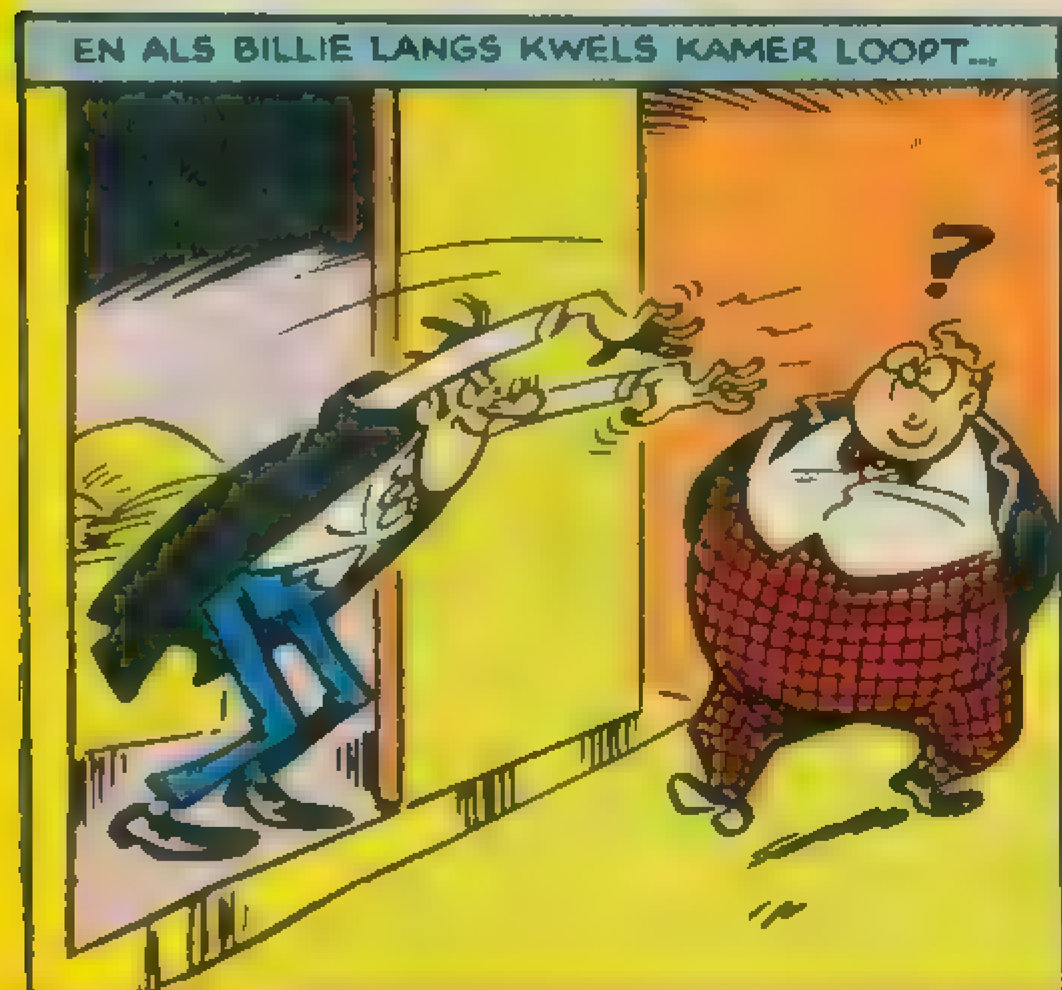

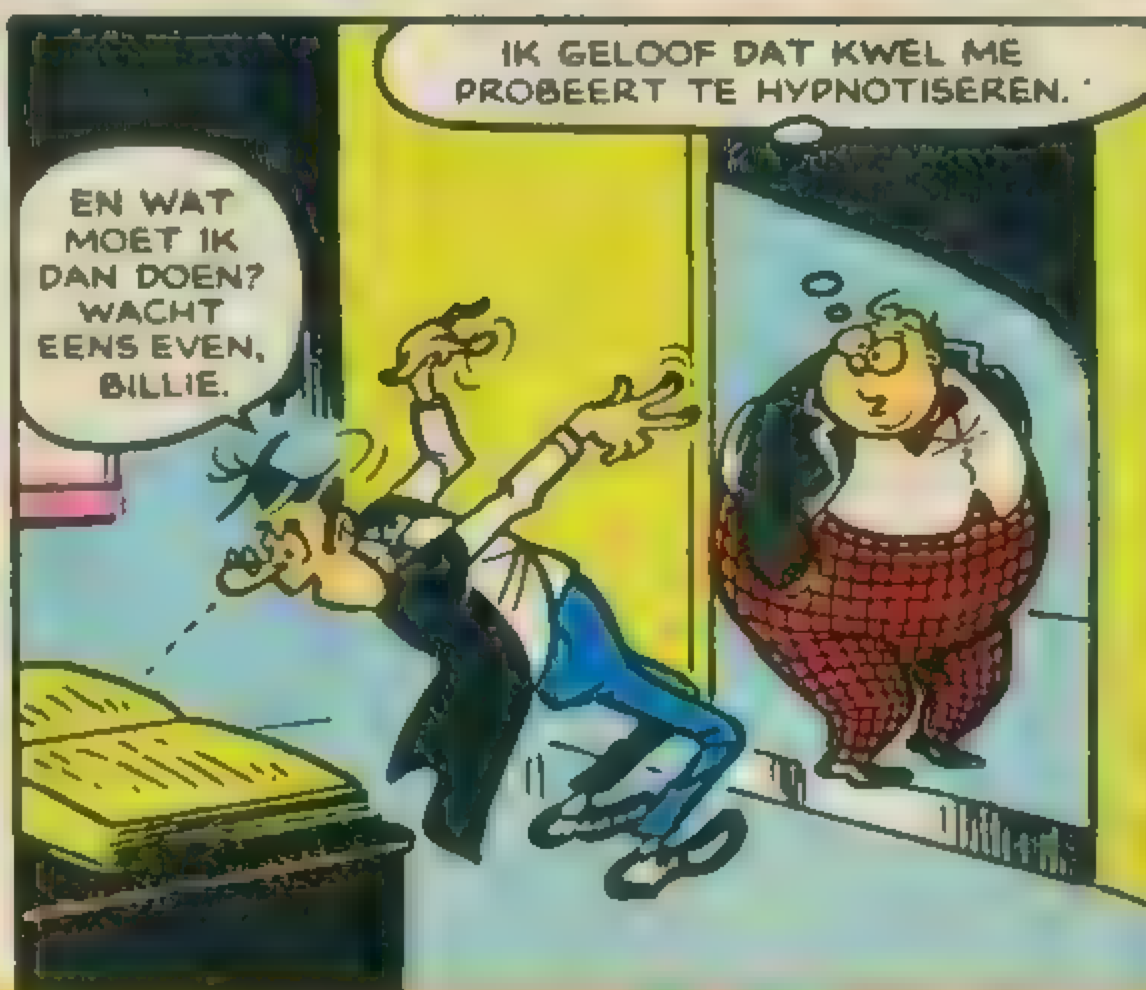

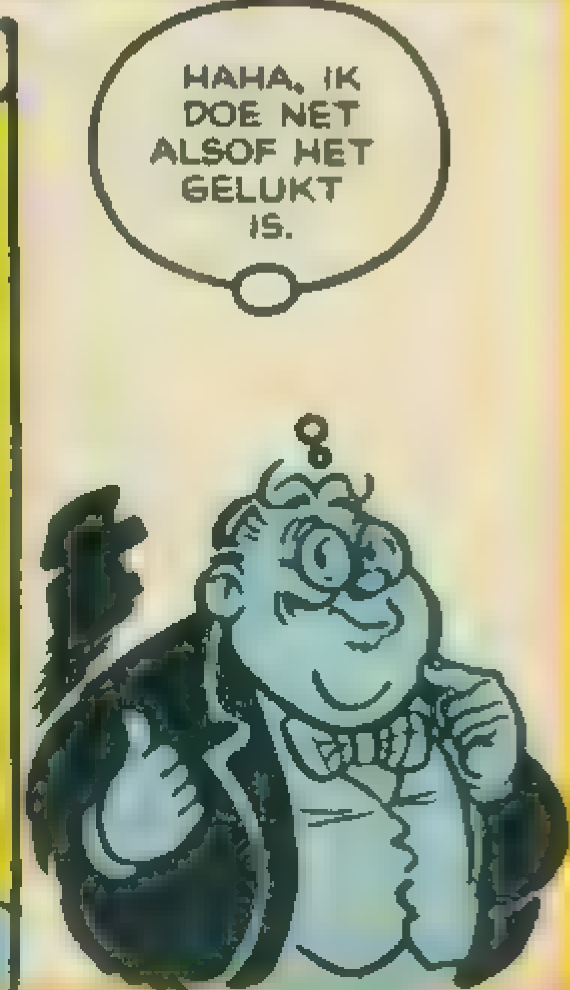

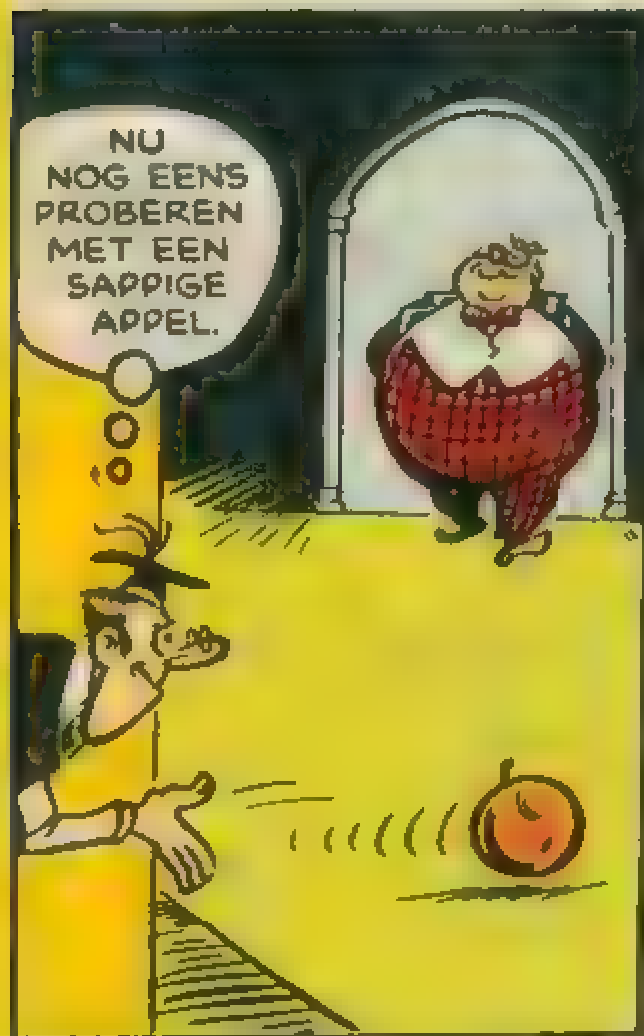

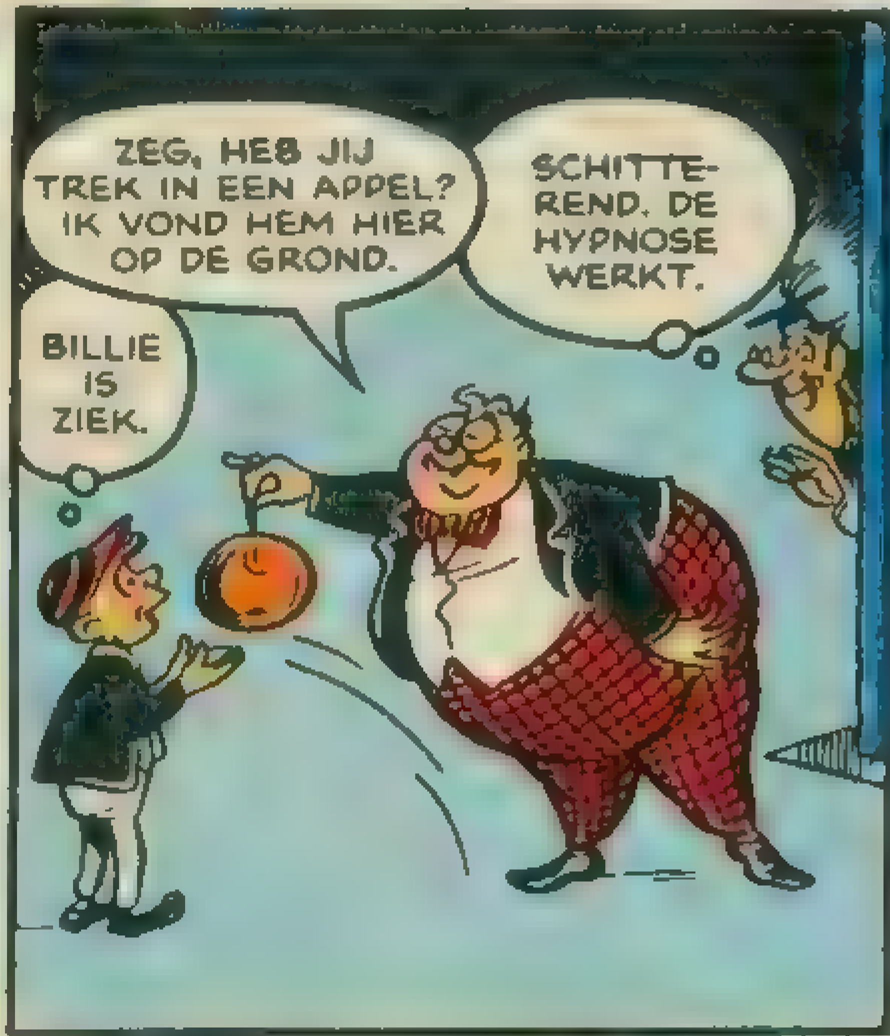

WAARACHTIG, HET LUKT! HIJ IS HELEMAAL IN TRANCE.
ZZZZZZ

EENS KIJKEN WAT HIJ DOET MET DEZE CHOCOLADEREEP...

WANNEER IK JE WEK, ZUL JE NOOIT MEER ETEN STELEN. WORD WAKKER!
KNIP
KNIP

IEMAND HEEFT DEZE REEP VERLOREN. WILT U HEM ZOLANG IN BEWARING NEMEN, MENEER?
PRACHTIG. HIJ TAALT ER NIET NAAR.

NU NOG EENS PROBEREN MET EEN SAPPIGE APPEL.

ZEG, HEB JIJ TREK IN EEN APPEL? IK VOND HEM HIER OP DE GROND.
SCHITTEREND. DE HYPNOSE WERKT.
BILLIE IS ZIEK.

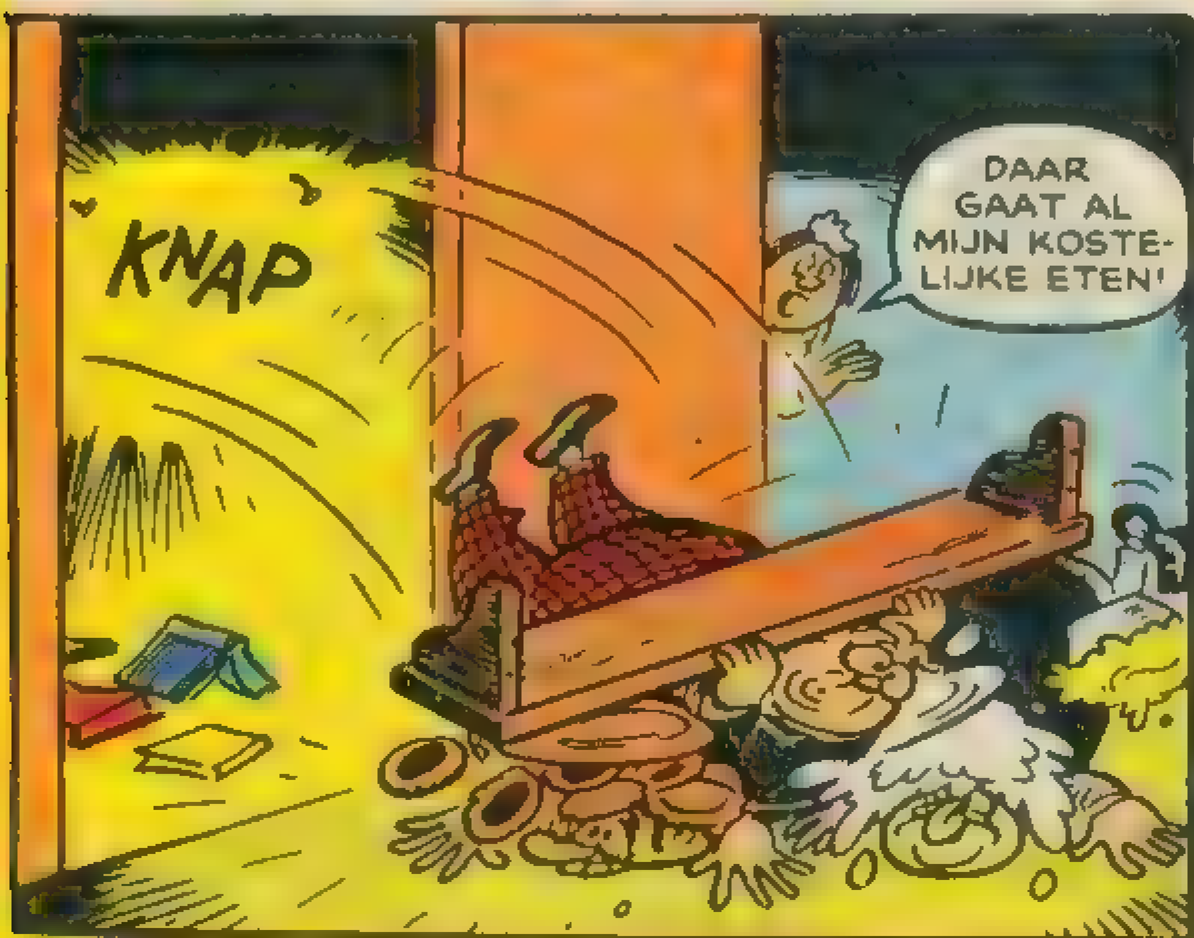

BIBLIOTHEEK
JE HOEFT NIET MEER BANG TE ZIJN DAT BILLIE IETS STEELT, KOKKIE. JE KUNT RUSTIG ALLES LATEN STAAN.
KEUKEN
IK ZET HET TOCH MAAR LIEVER WEG.

IK BEN ERIN GESLAAGD BILLIE ZO TE HYPNOTISEREN, DAT HIJ NOOIT MEER ETEN ZAL STELEN.
GOED GEDAAN, KWEL. VERTEL ME OP WEG NAAR DE EETZAAL EENS HOE JE DAT KLAARGESPEELD HEBT.

KWEL HEEFT NU HET GROTE BOEK, MAAR MET EEN HELEBOEL KLEINTJES GAAT HET OOK WEL.

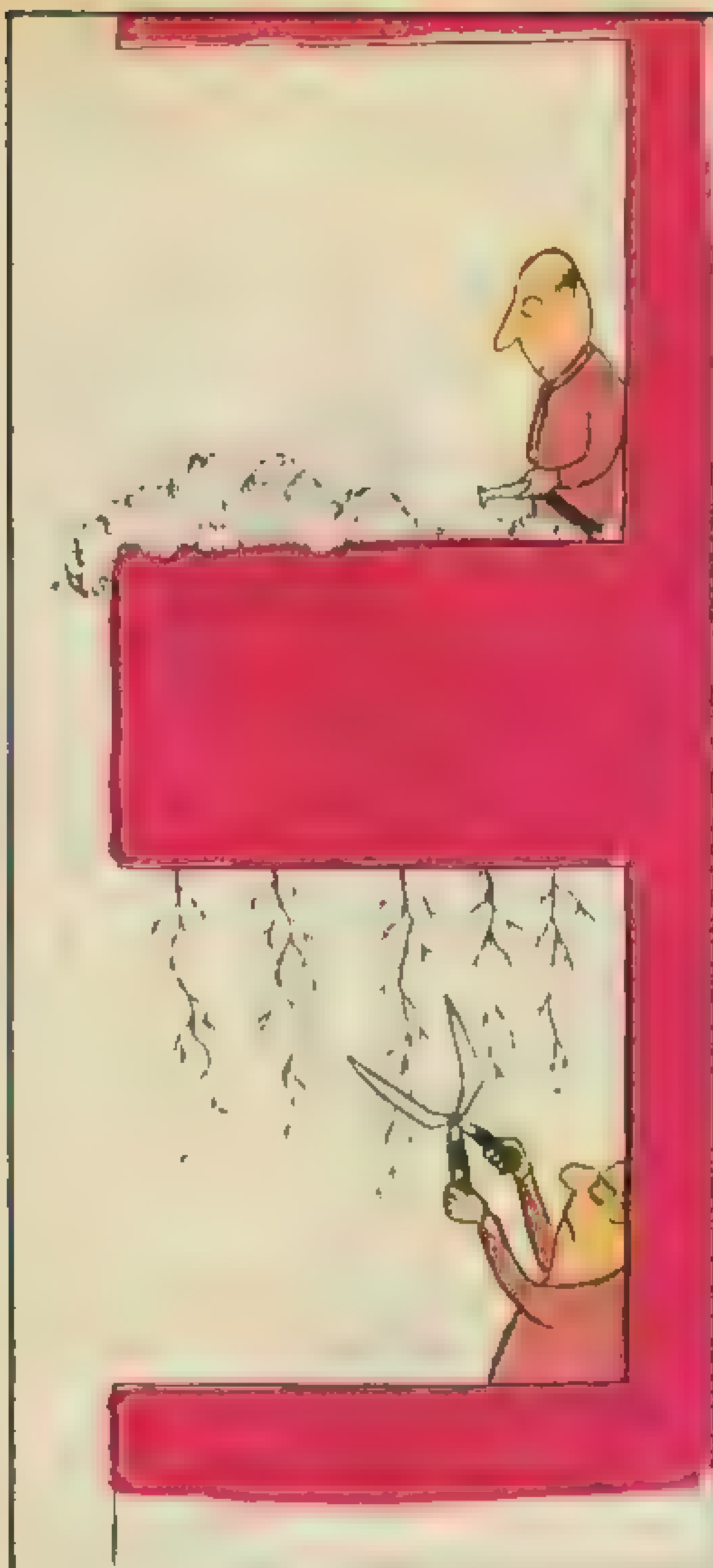

EN KWEL VERTROUWT ME NU VOLKOMEN, WANT HIJ DENKT DAT IK GEHYPNOTISEERD BEN.

OEI!
?
!
SLIP

KNAP
DAAR GAAT AL MIJN KOSTELIJKE ETEN!

MAG IK STRAKS EVEN DIE PLANK VASTHOUDEN?
AU! AU! IK PROBEER MEZELF TE HYPNOTISEREN.
ZE ZEGGEN DAT JE GEEN PIJN VOELT ALS JE ONDER HYPNOSE BENT.

EVEN LACHEN

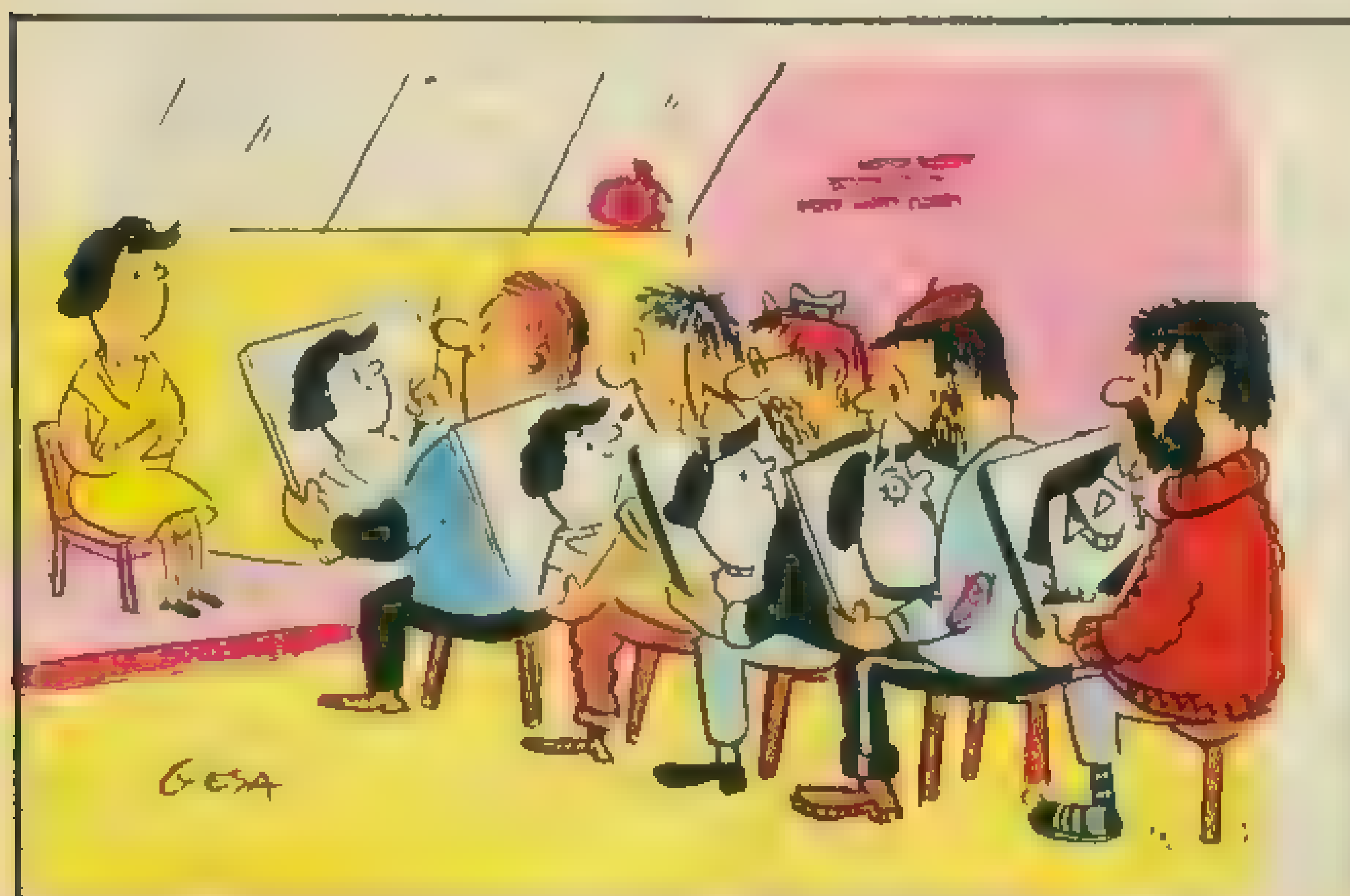

„U hoort nu een kritische beschouwing over het onderwerp DE MODERNE VROUW."

„. . .en sturen jullie onze hartelijke groeten uit het zonnige zuiden."

„HELLUP!"

„Op deze manier zijn de kinderen niet bang voor me."

Tot onze spijt moet je SUSAN deze week missen. Volgende week is ze weer van de partij!

SJORS PRESENTEERT

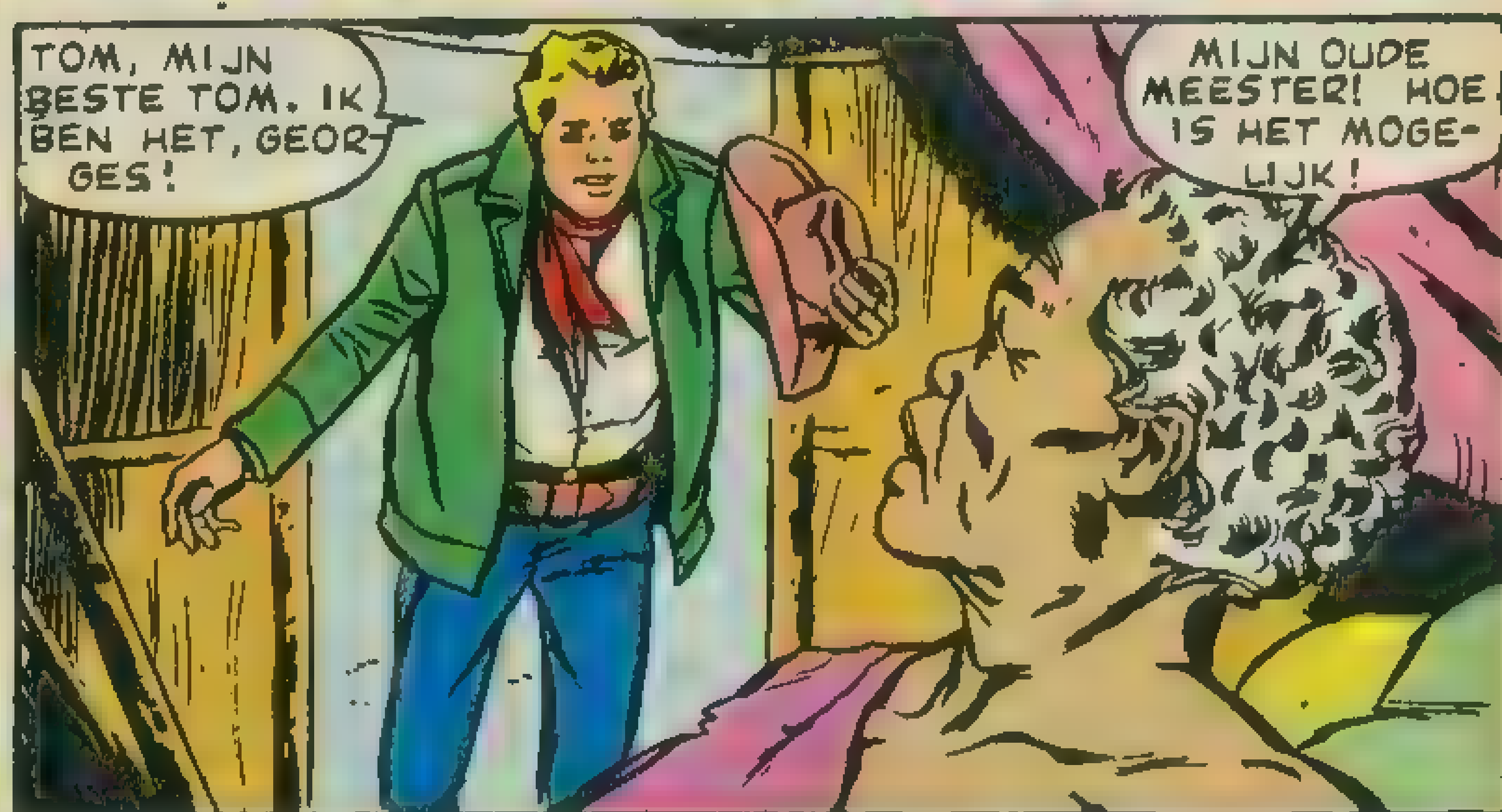

Ze komen uit Dagenham (Alan, Ricky en Dave) en Shepherd's Bush (Chip) en worden in Engeland gewoonlijk de Trems genoemd. Ze zijn begonnen als achtergrondgroep van Brian Poole. Na diens uittreden en het verdwijnen van Alan Howard bleven over: Ricky West (Richard Charles Westwood, geboren 7 mei 1943, getrouwd en vader van twee dochters), Dave (David Charles) Munden, geboren 12 december 1943, en Alan Blakely, geboren 1 april 1942. Zij besloten onder dezelfde naam door te gaan, maar dan met versterking van bassist Chip (Leonard) Hawkes, geboren 2 december 1946. De Tremeloes hebben op het ogenblik veel succes in Amerika. Ze zijn bijzonder met elkaar bevriend, wat bewezen wordt het door feit dat ze met zijn vieren op vakantie waren in hetzelfde hotel. Hits die hun beroemdheid hebben gebracht, waren: Here comes my baby, Silence is golden *en* Good day sunshine.

DE NEGERHUT VAN

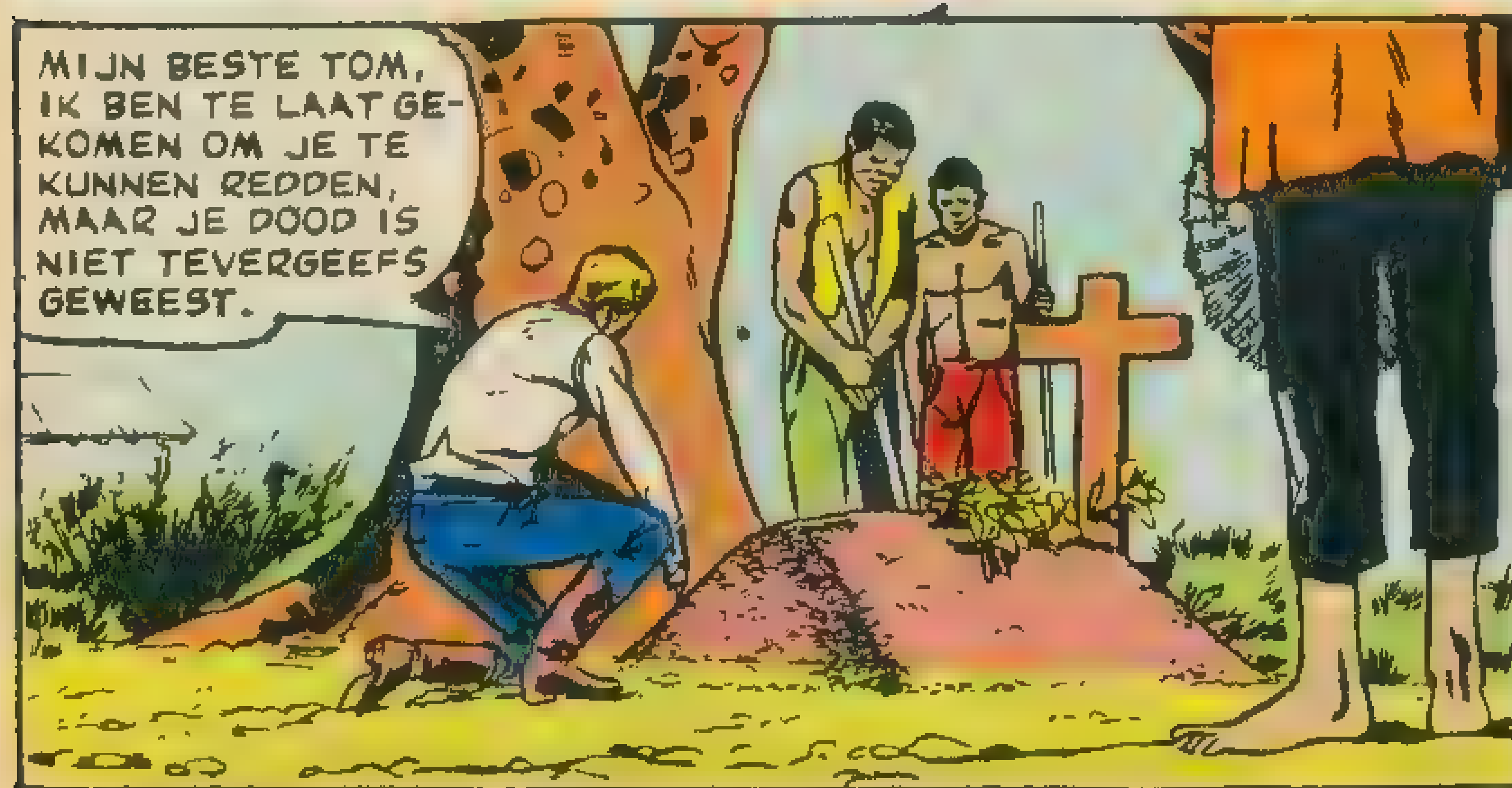

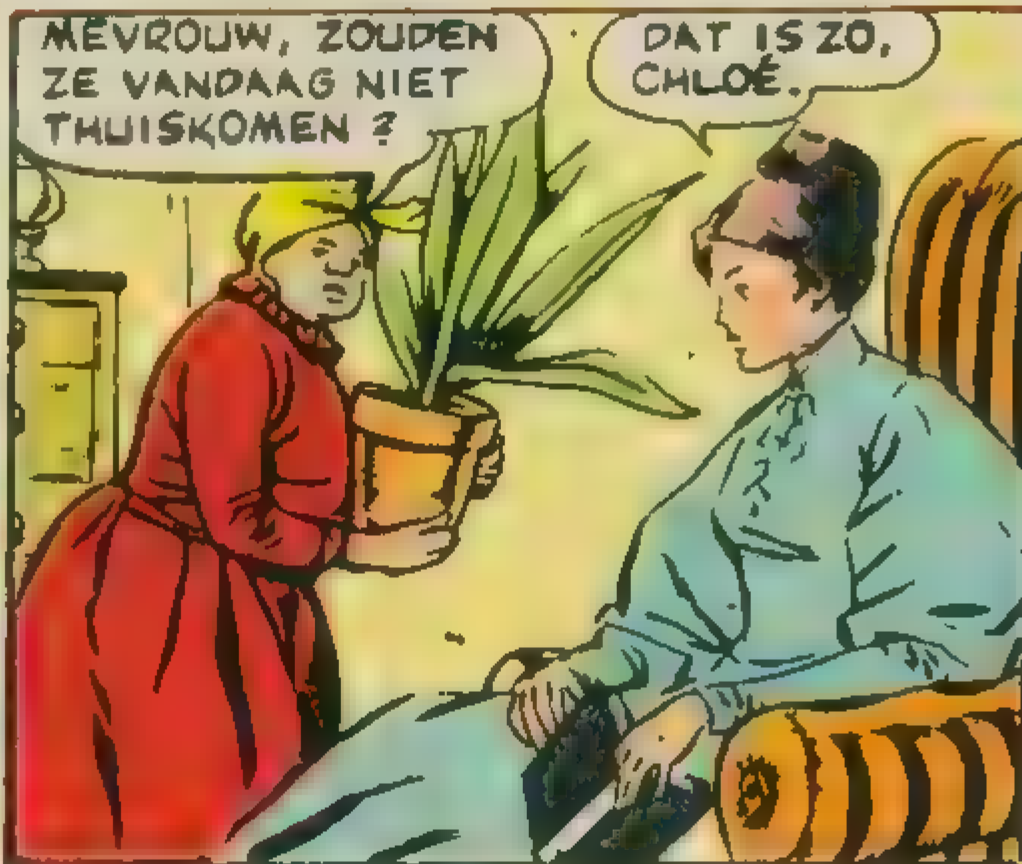

INTUSSEN ONTGAAT LEGREE ZIJN GERECHTE STRAF NIET. AAN DE DRANK VERSLAAFD STERFT HIJ ENKELE DAGEN LATER, ACHTERVOLGD DOOR DE VERSCHRIKKELIJKSTE NACHTMERRIES.

OOM TOM

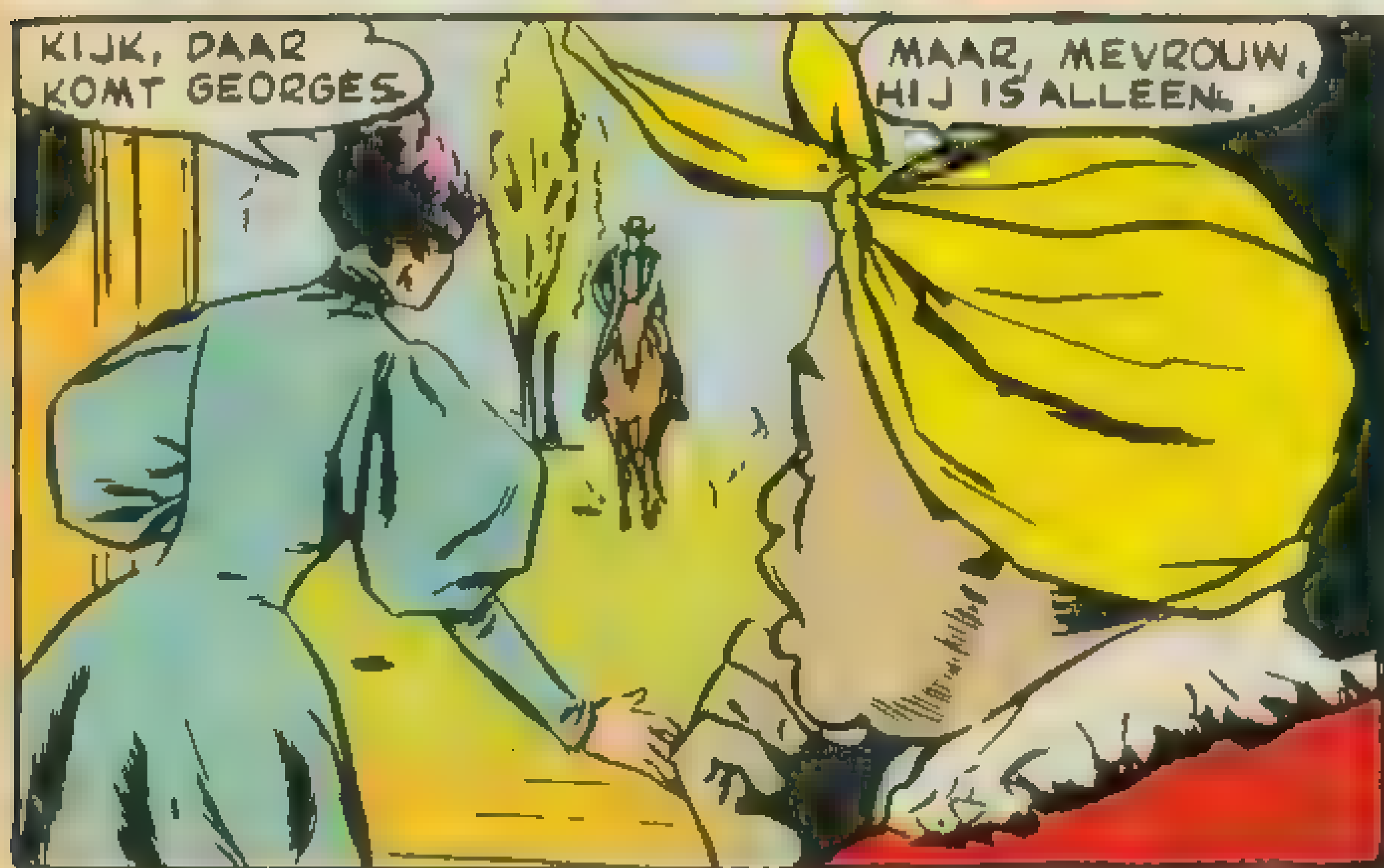
Tom is op de katoenplantage tot stervens toe gemarteld, omdat hij niet wil zeggen, waar een ontsnapte slavin naar toe gegaan is. Zijn vroegere meester is naar hem op weg om hem vrij te kopen.

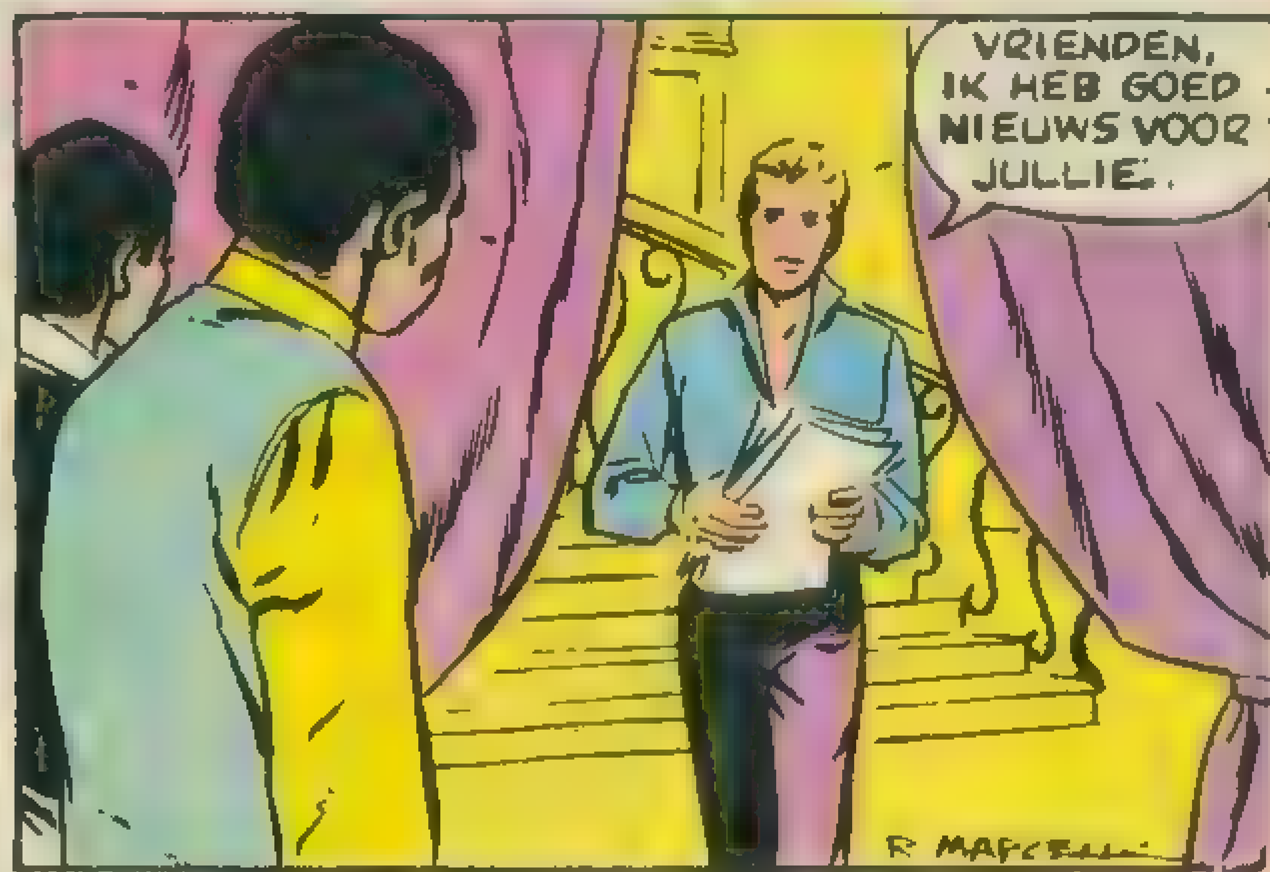

Einde

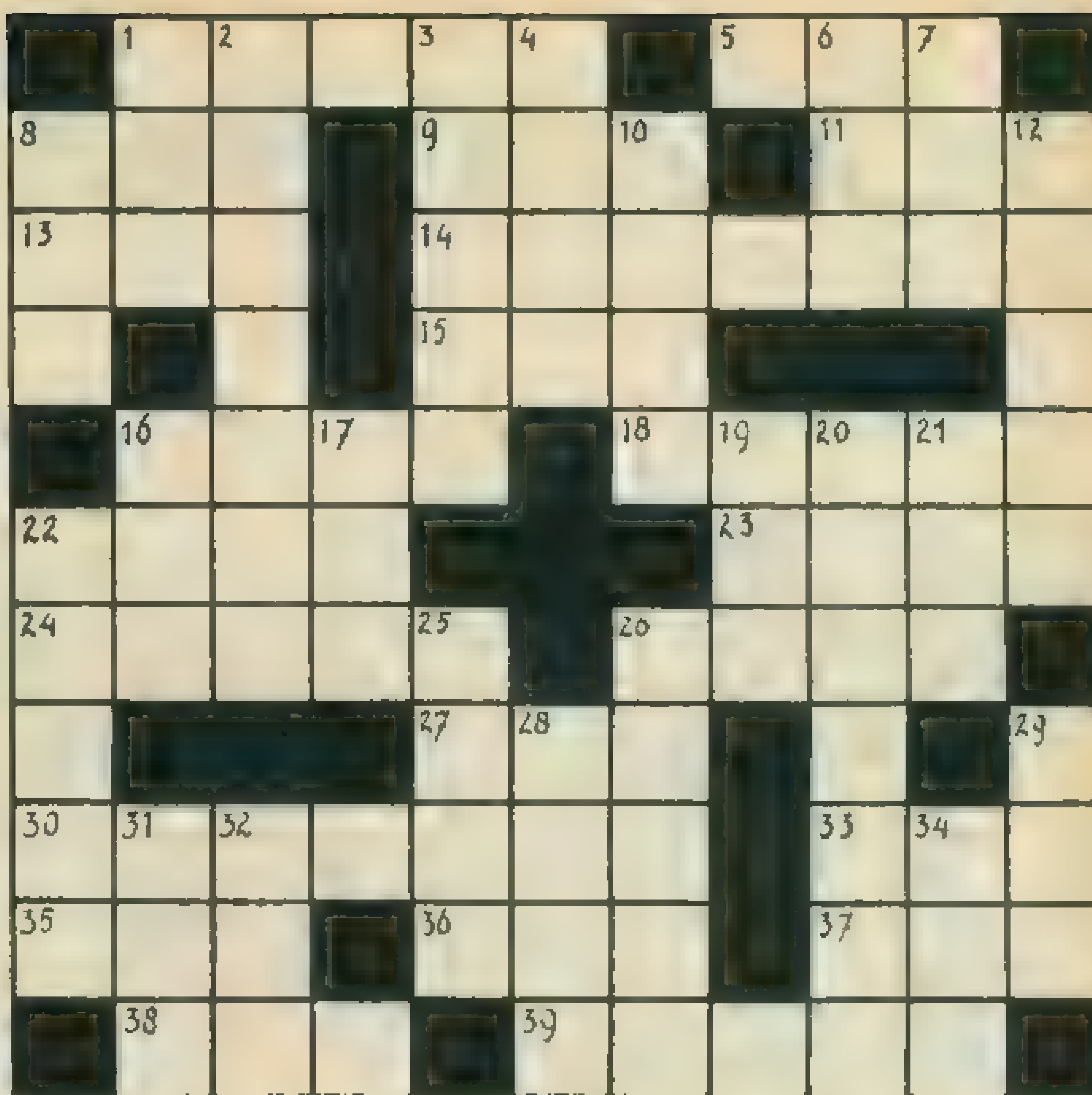
wie puzzelt er mee?

Oplossing van de puzzel uit ons vorige nummer

Kruiswoordpuzzel

```
HAVE P B IER
A E HELAAS A
FESTON TARRA
 ETER VERA M
EREN SR DEN
 L TOTEM LIP
WIJN PREEK M
 KEI AS RAMP
S IDEM KADE
LEGER CAMERA
O EENDER P R
PAN A L STAM
```

KRUISWOORDPUZZEL

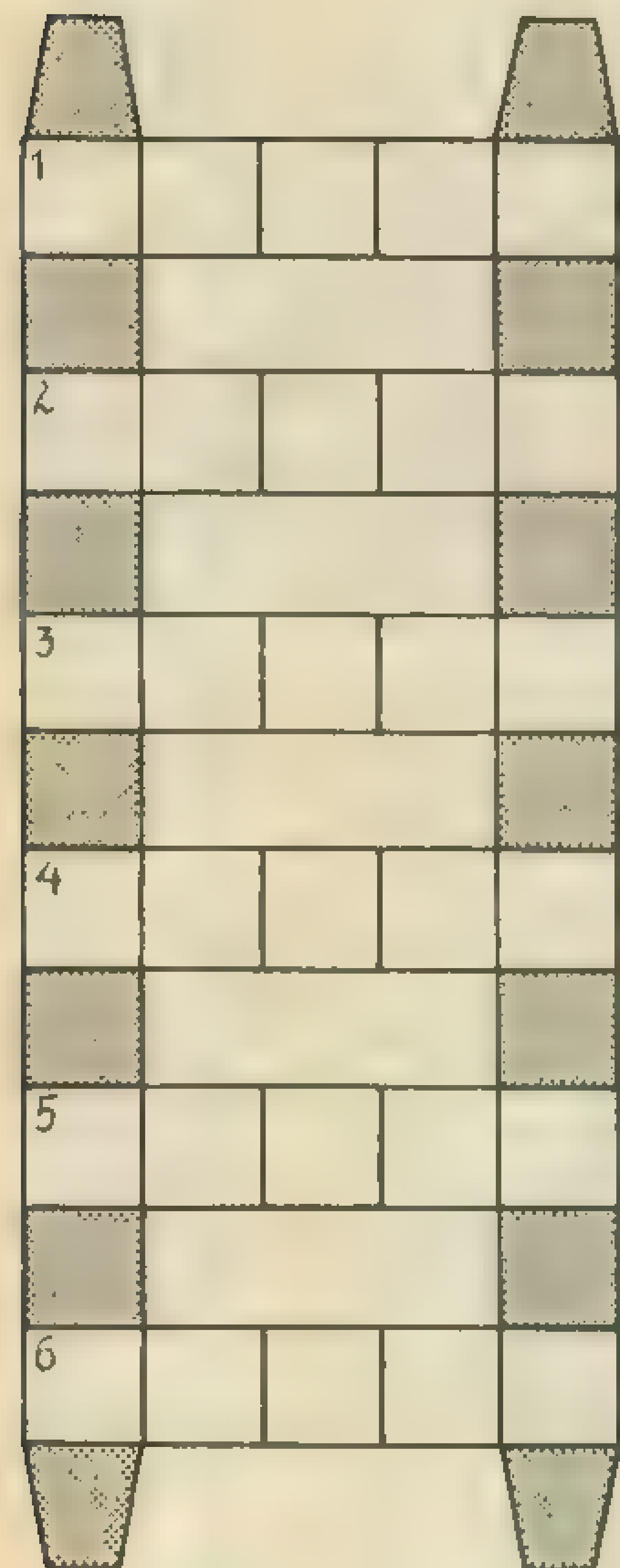

Horizontaal:

1 Serie
5 Tweetal bij elkaar behorende personen, bijv. kunstenaars
8 Traag van begrip
9 100 gram
11 Groente
13 Weefsel van een spin
14 Licht aan de voorkant van auto's
15 Noors geldstukje
16 Bontvacht
18 Klant
22 Deel van een trap
23 Stof die de grond vruchtbaar maakt
24 Op room gelijkend
26 Elektrische eenheid, genoemd naar een Engelse geleerde
27 Oppervlaktemaat
30 Aantekenen, opschrijven
33 Gevangenis
35 Vat
36 Aanwijzend voornaamwoord
37 Inwoner van Ierland
38 Schaal
39 Op muziekinstrumenten gespannen draad

Verticaal:

1 Staaf, stang
2 Zinneheeld, onderscheidingsteken
3 Vezel van de klapperdop
4 Knevel
6 United States of America (afk.)
7 Iep
8 Dat wil zeggen (afk.)
10 Laag onderhuids vet
12 Afzonderlijk; afgescheiden
16 Voor
17 Donkergrijs, dunbladig gesteente
19 Grootmoeder
20 Sierplant met trechtervormige bloemen
21 Inwoner van Estland
22 Wijze, manier
25 Roede
26 Huilen
28 Uitstap, tocht
29 Arrondissement (afk.)
31 Eveneens
32 Toegepast Natuurkundig Onderzoek (afk.)
34 IJzerhoudende aarde

LADDERRAADSEL

Op de sporten van deze ladder moeten de zes hieronder gevraagde woorden komen te staan. Bij juiste invulling kun je op elk van de lange einden van boven naar beneden de naam van een weefsel lezen.

1. Vrucht van de wijnstok
2. Tehuis voor daklozen, zwerfdieren enz.
3. Eiland in de Middellandse Zee
4. Vuilnisman
5. Reeks
6. Opschrift; naam van een boek

VERMINDERPUZZEL

Je begint met een woord van vijf letters, dat mal betekent. Je hakt daar vier maal de kop (dus de eerste letter) af en krijgt dan woorden, die achtereenvolgens de betekenis hebben van dauwachtige bedekking, lokmiddel en verbrandingsrest. Tenslotte houd je een medeklinker over.

VISITEKAARTJE

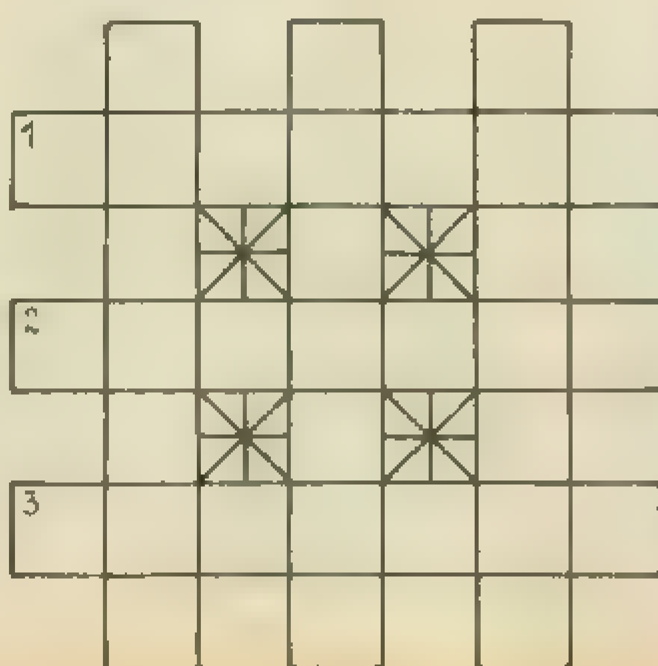
G. E. PERZA
ORAN

Welk beroep heeft deze meneer?

VLECHTMATJE

Je kunt in deze figuur de drie gevraagde woorden zowel horizontaal als verticaal invullen:

1. Groot sportterrein met tribunes
2. Man van adel
3. Plantkunde

KAMRAADSEL

Als je op de tanden van deze kam de gevraagde woorden hebt ingevuld, moet je proberen de lege hokjes aan de bovenkant ook van letters te voorzien en wel zo, dat je de naam kunt lezen van „zeebanket".

1. Zwarte lijster
2. Album met landkaarten
3. Jurk
4. Zitmeubel
5. Deel van een etmaal, vóórdat de nacht valt
6. Vereerd, eigenlijk verafgood, persoon
7. Scheidingslijn, bijv. tussen de landen onderling

VERBORGEN AARDRIJKSKUNDIGE NAMEN

In de volgende zinnen zit telkens één aardrijkskundige naam verborgen.

1 Wist je dat de eerste luchtballon de naam Montgolfière kreeg ter ere van de Franse gebroeders Montgolfier, die in 1783 zo'n luchtvaartuig bouwden?
2 Door de lucht in de ballon te verwarmen konden de uitvinders het gevaarte doen opstijgen, tot verbazing van de omstanders natuurlijk.
3 Dit begin heeft tot een snelle ontwikkeling geleid en nog datzelfde jaar lukte het om in een met waterstofgas gevulde ballon omhoog te gaan.
4 Het was in die tijd lang niet zonder gevaar om ermee de lucht in te gaan.

DE MAN VAN STAAL

TED EN KEN HEBBEN MET DE HULP VAN ARCHIE TWEE SCHURKEN GEVANGEN GENOMEN, DIE HUN VRIEND, DOKTER BAILEY, EEN GEHEIM ONTFUTSELD HEBBEN. HET GEHEIM HEEFT IETS TE MAKEN MET EEN SCHAT EN EEN KRISTALLEN LUIPAARD. DE SCHURKEN WORDEN GEHOLPEN DOOR EEN ROBOT DIE PRECIES OP ARCHIE LIJKT, GUS, DIE NU DANK ZIJ ARCHIE HULPELOOS IN EEN BOOM HANGT.

ROEP ARCHIE WEG. WIJ VERTELLEN JULLIE TOCH NIETS OVER HET KRISTALLEN LUIPAARD.

WETEN JULLIE DAT WEL HEEL ZEKER? GUS KAN JULLIE NIET MEER HELPEN.

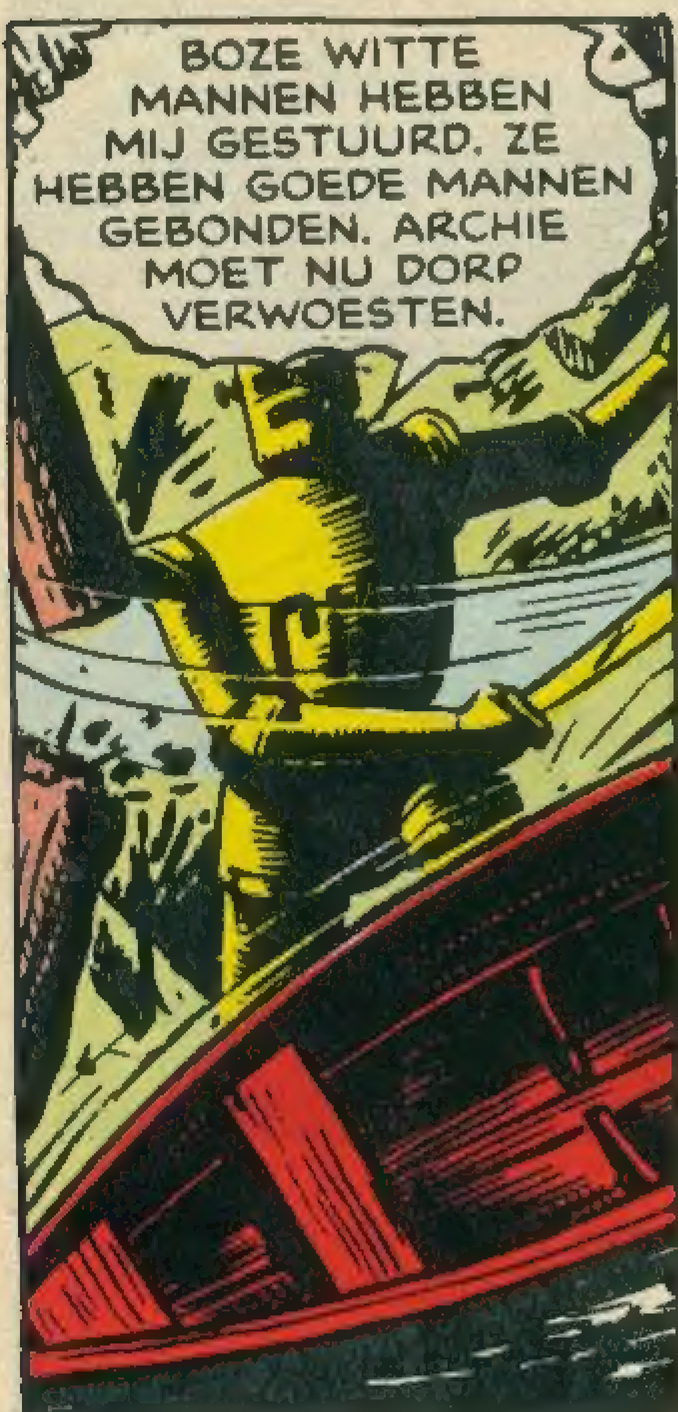

GUS SPEURT DE OMGEVING AF EN VOORBIJ EEN BOCHT IN DE RIVIER...
EEN VISSERS-DORP. STERKE MANNEN. GUS GAAT RILLER EN SNELL HELPEN.

GUS VERWOEST OP ZIJN WEG DOOR HET DORP ALLES WAT HIJ TEGENKOMT.
EEN METALEN DUIVEL VERNIELT ONZE HUTTEN.
EEN BOZE GEEST!
AJAHIIEEE! ARCHIE VALT AAN!

BOZE WITTE MANNEN HEBBEN MIJ GESTUURD. ZE HEBBEN GOEDE MANNEN GEBONDEN. ARCHIE MOET NU DORP VERWOESTEN.

HIJ GOOIT ONZE VIS TERUG IN DE RIVIER.
DOOD HEM!
TED EN KEN HEBBEN DUIVEL VAN MIJ GEMAAKT.

GUS ONTSNAPT MET DE WOEDENDE INBOORLINGEN ACHTER ZICH AAN.
GUS BRENGT ZE NAAR VIJANDEN, NAAR ARCHIE EN ZIJN VRIENDEN. GUS VERDWIJNT IN RIVIER.

EN DE LIST SLAAGT...
DAAR ZIJN ZE, DE WITTE MANNEN MET HUN METALEN DUIVEL.
ZE HEBBEN DE GOEDE MANNEN GEBONDEN. WE DODEN DE BOZE MANNEN.

TED EN KEN KRIJGEN DE SCHRIK VAN HUN LEVEN.
DIE LUI HEBBEN HET OP ONS GEMUNT EN WAAR HEBBEN ZE HET OVER?
ZE VERMOORDEN ONS. DUIKEN!

RILLER GRIJNST...

DIT IS WERK VAN GUS. LET MAAR EENS GOED OP, SNELL, HOE GAUW WE NU VRIJ ZIJN.

RILLER, GUS ZIT GENIAAL IN ELKAAR. HIJ IS VEEL SLIMMER DAN DIE ARCHIE.

ARCHIE PROBEERT WANHOPIG DE INBOORLINGEN OP EEN AFSTAND TE HOUDEN.

ARCHIE, TREK DIE BOOM UIT DE GROND. MISSCHIEN KUN JE ER IETS MEE DOEN.

NU SNAP IK ER HELEMAAL NIETS MEER VAN.

MAAR ARCHIE SNAPT HET WEL!

DIT HEEFT GUS GEDAAN. HIJ HEEFT ONS VALS BESCHULDIGD.

DAT IS DE MANIER. DRIJF ZE TERUG. WIJ ZOEKEN DEKKING.

DEZE METALEN DUIVEL HEEFT ONS DORP VERNIELD!

INTUSSEN IS GUS WEER UIT DE RIVIER OPGEDOKEN, VLAK BIJ ZIJN VRIENDEN.

PSSST. GUS BEVRIJDT JULLIE. WE GAAN ERVANDOOR.

GUS, JE BENT GEWELDIG. BREEK DE TOUWEN EN HAAL DE AUTOBOOT.

TE LAAT ZIEN TED EN KEN HOE RILLER EN SNELL ERVANDOOR GAAN.

DAAR GAAN RILLER EN SNELL. HOU ZE TEGEN, TED. LAAT ARCHIE IETS DOEN.

HET ENIGE DAT ARCHIE NU KAN DOEN, IS ONS LEVEN REDDEN.

INTUSSEN...

GUS HEEFT NOG EEN KLEINE VERRASSING VOOR TED EN KEN. DEZE KEER ZULLEN ZE NIET ONTKOMEN.

GA JE GANG, GUS, ZE MOGEN HET GEHEIM VAN DE KRISTALLEN LUIPAARD NIET TE WETEN KOMEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 35 cent. f 4.55 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 45 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.